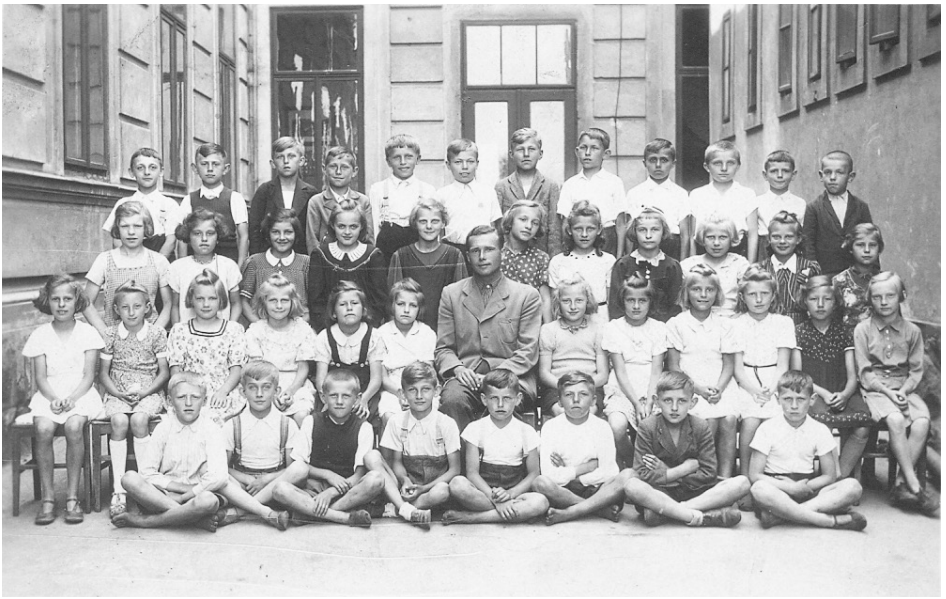
LITERÁRNÍ SBORNÍK

vydaný ku příležitosti 100. výročí vybudování školy ve Staňkově

2014

4. třída, školní rok 1941

žáci 6. A (nar. 1948)

LITERÁRNÍ SBORNÍK

vydaný ku příležitosti 100. výročí vybudování školy ve Staňkově

2014

„Non schoale, sed vitae discimus."
„Neučíme se pro školu, ale pro život."
Seneca

Poděkování

Chtěli bychom touto cestou poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravách oslav 100 let ZŠ Staňkov. Zvláštní poděkování patří paní Věře Steinbachové za zpracování kapitoly o vývoji školství na Staňkovsku a všem sponzorům.

Sponzoři:

město Staňkov
Kabelovna Kabex a. s.
Josef Geiger, Železářství Horšovský Týn
EvoBus Bohemia s.r.o.
Reklamní dílna, Helena Arrammach
Pekařství Kotačka
ZEAS Puclice
Pension Jeník, Anna Jeníková
Sonnenstrahl s. r. o.
Vlastimil Janeček
ZF Staňkov, s. r. o.
APM Automotive s. r. o.
Renovum s. r. o., Rostislav Holoubek
Jiří Beck
Karel Lorenc, výroba betonu, Holýšov

Obsah:

Michaela Dlesková, 9. tř. - Non schoule, sed vitae discimus 7
PhDr. Věra Steinbachová – Sto let školní budovy ve Staňkově 8

Práce žáků 1. stupně 16
Pavel Konop, 4. A – Strašidlo ve škole
Kristýna Forstová, 4. A – Strašidlo na školních chodbách
Žaneta Hahnová, 5. A – Škola
Jan Peprný, 5. A – Škola v budoucnosti
Linda Malíková, 5. A – Naše škola před 60 lety

Co se dočteme ve školních kronikách? 19

Naše vzpomínky na školní… 23
Lucie Demeterová, 8. A – Vzpomínka na první vysvědčení
Dominika Nohavcová, 6. A – Vzpomínka na první školní den
Eliška Křížková a Hana Felixová, 6. A – Vzpomínka na taneční soutěž
Daniel Krásný, 6. A – Vzpomínka na první oběd ve školní jídelně
Jana Peprná, 8. A – Vzpomínka na první školní den
Jan Ježek, 9. tř. – Vzpomínka na školní výlet

Co se dočteme ve školních kronikách? 26

Co si asi myslí věci kolem nás 29
Soňa Arrammachová, 8. A – Co si asi myslí věžička naší školy
Kristýna Bártová, 7. B – Co si asi o mně myslí školní penál
Anna Hofmanová, 7. B – Co si o mně myslí talíř ve školní jídelně
Barbora Angerová, 7. B – Co si myslí naše tabule
Adriana Prihodová, 7. B – Co si o mně myslí moje sešity
Lucie Fröhlichová, 8. B – Co si asi myslí věžička naší školy
Jana Peprná, 8. A – Co si asi myslí moje učebnice matematiky
Jan Hájek, 8. A – Co si myslí moje žákovská knížka
Michala Boříková, 8. A – Co si asi myslí můj batoh
Tomáš Schenk, 8. B – Co si myslí moje žákovská knížka
Václav Záhoř, 8. B – Co si asi myslí můj školní batoh
Lucie Fröhlichová, 8. B – Co si asi myslí moje žákovská knížka
Michaela Šimková, 9. tř. – Co si myslí školní lavice
Jakub Schenk, 9. tř. – Co si myslí školní lavice
Jitka Wartlíková, 9. tř. – Co si myslí školní lavice
Jiří Steiner, 9. tř. – Co si asi myslí moje žákovská knížka
Lea Augustinová, 9. tř. – Co si asi myslí školní lavice

Co se dočteme ve školních kronikách? 38

Natálie Zámostná, 7. B – Škola před 100 lety – vysvědčení 42
Anna Hofmanová, 7. B – Co mi škola dala a co vzala
Tereza Chvátalová, 8. B – Naše třída před zrcadlem
Jana Macánová, 9. tř. – Co mi škola dává a bere
Petra Brožová, 9. tř. – Škola před sto lety a za sto let
M. Šimková, J. Steiner a další žáci 9. tř. – Můj školní den jako abeceda

ZŠ STAŇKOV
100 LET

Non schoale, sed vitae discimus. (Neučíme se pro školu, ale pro život.)

Michaela Dlesková, 9. tř.

Učím se pro školu, nebo pro život? Vybrala jsem si toto téma, protože si myslím, že stojí za zamyšlení. Je to téma, nad kterým jsem nikdy moc neuvažovala, a myslím, že je na čase si uvědomit, pro co a proč se vlastně učím. Jsem ráda, že se mi naskytla příležitost vyjádřit to písmenky právě sem.

Vždy jsem si myslela, že chodím do školy proto, abych nebyla úplně hloupá. Abych uměla číst, psát, počítat a získala další vědomosti. Abych se v tomhle světě úplně neztratila. Ale teď už vím, že je to vlastně jinak. Vím, že škola není pro to, abychom se neztratili, ale abychom se uměli prosadit, abychom ve svém životě něco dokázali. Aby někdo dokázal něco světu a možná i sám sobě. Třeba to, že na to má. Že má na to splnit si své sny, cíle a přání.

Vím, nebo alespoň si myslím, že vzdělání je základ pro náš spokojený život a možná i úspěch. Bez vzdělání nemůžete být téměř nic. Na základní škole se naučíme to hlavní, to základní, jak už napovídá samotný název školy. A pak už je na nás, jak se rozhodneme dál. Jestli chceme být elektrikáři, opraváři aut, kadeřnicemi, nebo třeba delegátkou v zahraničí, jestli chceme cestovat či poznávat svět jako třeba já. Je důležité, jakou školu si vybereme, protože se od toho bude odvíjet náš budoucí život.

Někteří žáci se však učí pouze proto, že prostě musí. Hlavně aby nepropadli. A zbytek života? Nad tím teď nepřemýšlí. Já se ale učím, dá se říct, i pro radost. Ale hlavně pro sebe, protože vím, že se mi to bude v budoucnu hodit a část svých znalostí využiji. Každý si jednou uvědomí, v čem jsou jeho priority a co je jeho velký sen. A také přijde na to, že vzdělání je doopravdy základ. Zejména pro ty, kteří chtějí být úspěšní. Čím více škol máme, tím máme větší šanci na lepší uplatnění. Bohužel lajdáci toho budou později litovat a odrazí se to v jejich životech, aniž by to chtěli. Ale ne každému to vadí. Ne každý má totiž velké sny, někdo se spokojí s prací například kadeřnice nebo číšnice. Každý si přejeme něco jiného a každého naplňuje něco jiného. A my bychom neměli nikdy nikoho odsuzovat za to, co se mu líbí, co chce a co dělá.

Má odpověď tedy zní, že se neučím pro školu, ale pro sebe, pro svůj vlastní život. Nikdy jsem se neučila pro školu, protože není důležité, co dokážeš ve škole, ale to, co dokážeš v životě.

Sto let školní budovy ve Staňkově

PhDr. Věra Steinbachová

V letošním roce zaznamenala škola ve Staňkově významné výročí. Je spojeno se školní budovou v ulici Komenského a přesto, že je to dnes moderní vyhovující objekt, jeho původní část byla postavena před 100 lety v roce 1914. Cesta k uskutečnění takové stavby byla velmi dlouhá, protože i když mělo vzdělávání ve Staňkově počátky před více než 400 lety, byly vhodné vyučovací prostory ožehavým problémem.

Jubileum staňkovské školy si připomínáme zároveň s dalším významným datem spojeným s historií celého českého školství, a to s rokem 1774, kdy byla uzákoněna povinná školní docházka.

Počátky vzdělávání ve Staňkově

První zmínky o existenci školy ve Staňkově se objevují v 16. století, tedy v době, kdy na místě dnešního města Staňkov byly dvě obce, a to Staňkov městys na levém břehu Radbuzy a ves Staňkov na pravém břehu řeky. A právě ve vsi při tamním farním kostele se začalo s vyučováním.

Se zavedením povinné školní docházky byl stanoven i školní obvod, odkud mají děti školu navštěvovat: v lavicích měly zasednout děti z obou Staňkovů, Ohučova, Horní Kamenice, Čermné, Hlohové, Hlohovčic, Vránova, Křenov, Puclic a Krchleb. V roce 1792 tak bylo do jediné třídy zapsáno 218 dětí. Přes povinnost navštěvovat školu se plný počet žáků nikdy nesešel, jen tak bylo možné realizovat školní výuku i ve stísněných poměrech tehdejší školní budovy.

Nejstarší známá školní budova

Ta se nacházela ve vsi Staňkově na levé straně cesty vedoucí do městečka v blízkosti kostela a fary (na místě dnešního železářství). Byla přízemní, dřevěná s šindelovou střechou. Nevhodná budova chátrala a její stav byl již před začátkem školního roku 1856/1857 natolik havarijní, že se v ní učitel obával zahájit nový školní rok. Tehdejší staňkovský farář Karel Bílý informoval koncem srpna o situaci okresní hejtmanství: „...budova hrozí sesutím, ježto celý roh při vchodu do školy a vlevo při vchodu do třídy nadobro shnil a podpěrný trám, který tu byl postaven, dále nedrží.“ Špatný stav školních budov v městečku i ve vsi a stav školství v obou obcích popsal v roce 1863 starosta městečka: „Ve vsi je

česká škola v mizerném stavu – učitelem je stařeček, který lpí na svém starém systému v domnění, že stačí, když za 1100 fl. ročního platu naučí děti trochu číst, chybně psát a trochu počítat. Strop učebny se může každou chvíli zřítit. Přestože v městské škole jsou české děti, vyučuje tam již 11 let německý učitel, proto děti duševně chátrají. Největší farní obvod, nejhorší školní poměry."

Samostatná škola v městysi

4. srpna 1863 byla v městečku zřízena samostatná škola. Prostorové poměry byly i tady velmi špatné. Ještě jako filiální třída školy ve vsi byla umístěna v soukromých domech – u Štenglů (1848-1854), u Mosingerů (1854-1864), do upravené bývalé sýpky v dnešní Americké ulici na místě nově postavené firmy PC Servis (1865-1870), v tzv. Galovně na náměstí, kde byla později postavená spořitelna, a poté opět v bývalé sýpce.

Nová školní budova v Městysi Staňkově

Stav budovy bývalé kontribuční sýpky byl kritizován v inspekční zprávě v roce 1875: „Školní místnost špatná, nízká, málo světlá, vlhká a studená, jakož i obmezená." K zásadnímu řešení bylo přistoupeno po komisionelním řízení, které proběhlo 16. října 1888 a při kterém bylo shledáno, že školní místnosti jsou tak omezené, že přestože podle zákona se v nich může učit jen 115 dětí, využívá prostor 226 žáků. V té době byla škola trojtřídní. Komise rozhodla, že dům nelze upravit přestavbou ani přístavbou, proto je nutné postavit novou školu. V roce 1890 se školní obec konečně odhodlala ke stavbě, byl zakoupen stavební pozemek a o dva roky později byla škola zkolaudována a mohlo se v ní začít vyučovat.

Nové prostory pro školu ve vsi

Ve vsi se neúnosný stav školní budovy řešil až po prolomení části stropu nad větší třídou. Zástupci panství Horšovský Týn, jemuž příslušel patronát nad školou, a zastupitelé přiškolených obcí uznali, že „školní dům současný tak chatrný, ba i nebezpečný", že se rozhodli zřídit školu v rozestavěném domě manželů Zídkových na staňkovské návsi, budovaném na místě bývalé obecní pastoušky. Smlouva o zakoupení nedostavěné budovy byla podepsána 15. srpna 1866. Dům byl stavěn jako hostinec, ale úpravou 12 pokojíků na 3 učebny se měl stát vhodnějším útočištěm pro žáky ze Staňkova vsi a okolí. Škola v té době dvojtřídní byla postupně rozšiřována až na šestitřídní.
V inspekčních zprávách z roku 1876 získává tato školní budova dobré hodnocení – školní místnosti zdravé, jasné, suché s vyhovujícím vnitřním zařízením. Kritika směřuje na nedostatečnou školní docházku, ze 497 zapsaných žáků jich bylo přítomno jen 187. Vysvětlení je uvedeno již v následujícím roce, když inspektor uvedl, že školní místnosti jsou sice prostorné, ale pro příslušný počet žáků na jednu třídu přece jen nedostatečné.

Obtížné prosazování novostavby školní budovy ve Vsi Staňkově

Doporučení postavit novou školní budovu se poprvé objevuje v inspektorských zprávách v roce 1894: „Též je na čase pomýšlet na stavbu nové budovy, jelikož tato je nedostatečná, už tři místnosti pro II., III. a V. třídu jsou nevhodné." V dalších letech se kritika školní budovy stupňovala. V roce 1908 se v této věci na Místní školní radu ve Staňkově vsi obrátila Zemská školní rada a nařídila odstranění závad, které byly zjištěny při úřední lékařské prohlídce. Mimo jiné poukazovala na to, že všechny třídy jsou přeplněné, kamna v učebnách jsou blízko nevhodných lavic a chybí účinná ventilace. Ze zdravotního i mravnostního hlediska upozornila na primitivní záchody. Předseda místní školní rady byl vyzván, aby se co nejrychleji postaral o nápravu, kterou je možné zjednat pouze postavením nové vhodné školní budovy. Ovšem i v dalších letech se jen jednalo a náprava stavu stále nedostávala konkrétní podobu.
Zásadní nespokojenost se stavem školní budovy zazněla v projevu staňkovského lékaře MUDr. Jiřího Jírovce na besedě učitelů s rodiči 18. prosince 1910. Do své přednášky „O nakažlivých nemocech dětských" nenásilně včlenil svůj odsuzující pohled na zdejší školu a její neblahý stav: „Na venkově máme školy ve stavu velice ubohém. V nich dítě zakrňuje tělesně i duševně." Jako příklad uvádí svého

syna: „...hoch jinak dosti silný a zdravý – dokud do školy nechodil – nebo nyní jen o prázdninách – byl a je čilý a veselý, kdežto v době docházky školní je malátný, tichý a často i nemocen. Děti v chatrných budovách školních, kde tak dlouhou dobu proseděti musí, trpí přílišně. Na nich pomalu, ale jistě ukáží se následky. V bledých tvářičkách jejich zříti budoucí osud – v nich zapsána je choroba, snad i brzká smrt.“ Podle lékaře trpí i učitelé: „Tuberkulosa, nervosa a jiné a jiné nemoci jsou údělem těžkého povolání jejich.“ Svůj projev ukončil výzvou: „Ruce k dílu. Postarejme se o jiné budovy školní – zdraví našich dítek je ohroženo.“

Bez emocí, zato konkrétně, vyznívá zápis z šetření úřední komise, které proběhlo 20. února 1911: Účastníci šetření poukazují na nevhodnou polohu školy bezprostředně na návsi při frekventované okresní silnici poblíže dvou hostinců a sklárny. Pod budovou protéká potok, do kterého ústí splašky z okolních stavení, a zejména v létě proniká z vyschlého koryta nepříjemný zápach. Chodby jsou úzké a tmavé, dřevěné schodiště a dveře nejsou nijak chráněné proti prohoření a případný požár by měl osudové následky. Málo prostorné učebny nemají požadovanou vzdušnost, navíc v nich není zajištěno větrání. Komise poukazuje i na nevhodné záchody umístěné na dvoře, které ústí do dvora sousedního stavení a obtěžují zápachem jak samotnou školu, tak i okolí. Komise uzavřela šetření tím, že uvedené závady nelze odstranit žádnou adaptací a jediným nápravným řešením je postavení nové školní budovy. Konkrétní výsledek přineslo šetření 26. 11. 1911, kterého se zúčastnil okresní hejtman a předseda Okresní školní rady Gustav Kraffer, vrchní okresní lékař MUDr. František Rudolfský a zástupci staňkovské místní školní rady. Konstatovali, že stav budovy je již tak nevhodný, že v žádném ohledu nevyhovuje nařízení o stavu škol. Rozhodlo se, že novostavba školy bude zahájena počátkem roku 1912.

Stavba nové školní budovy

20. února 1912 se sešla komise za účelem schválení stavebního pozemku, který byl vybrán na tehdejší severní periferii mezi železnicí a Radbuzou. A jako při realizaci každého většího projektu se i v tomto případě objevily protesty. Ve 23. čísle orgánu české strany národně sociální Naše snaha 19. 3. 1912 kritizoval anonymní autor stavbu školy a zvláště její umístění na kraji obce: „Ona se musí postaviti za humny, za vsí, cesta k ní povede přes padesát potoků hnojnice, o kterou nemáme ve vsi po ulicích nouzi.“ Podstatou kritiky však bylo to, „že tam mají pozemky dva pánové od obce, kteří je dobře zpeněží.“

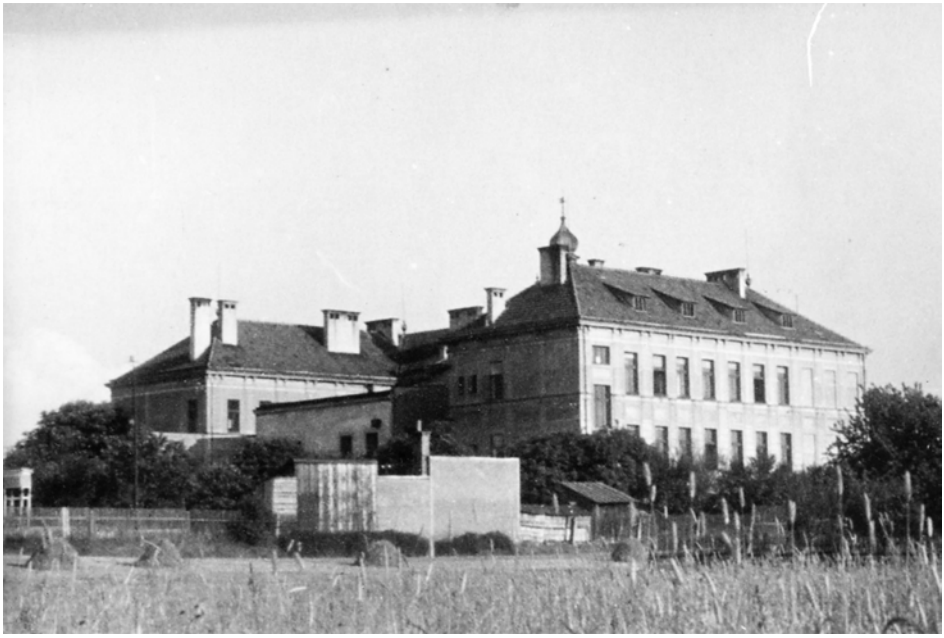
Stavba školní budovy však byla schválena na schůzi obecního zastupitelstva až 25. listopadu 1912. Skutečné započetí stavby se zdrželo řešením jejího financování. Přes počáteční protesty některých zastupitelů bylo dohodnuto, že půjčka, kterou město muselo na stavbu uzavřít, bude umořována přijetím tzv. pivního krejcaru (daň z prodaného piva).

Podmínky pro zadání stavby nové budovy pro OŠ a MŠ vypsal Obecní úřad Ves Staňkov 30. července 1913. Bylo stanoveno, že podnikatel je povinen užít ke stavbě pokud možno domácích řemeslníků, pracovních sil, hmot a potahu, zvláště pak musí dát přednost domácím řemeslníkům při stejných cenách. Stavba budovy musí být dokončena a odevzdána svému účelu do 30. 9. 1914 a byla vyžadována tříletá záruka. Nabídky bylo možné podat do 25. listopadu 1913 u Místní školní rady Staňkov ves. Rozpočtová cena neměla překročit 169 000 korun. Z osmi přihlášených zájemců byla vybrána nabídka stavitele Václav Vacíka, mistra zednického ve Vsi Staňkově, a provedení stavby bylo svěřeno Janu Roučkovi, mistru zednickému, stavbyvedoucím byl jmenován E. Švajgr z Budějovic.

Téhož roku byla stavba zahájena, 2. prosince se začalo na staveništi s přípravnými pracemi. Byla vykopána studna, jáma na hašení vápna, dovážely se cihly a žula.Vlastní stavba začala 7. března 1914 a 15. května byl zvednut krov. Začátkem příštího měsíce, 2. června 1914, byl do báně vložen pamětní spis, ve kterém jsou vyjmenováni ti, kteří se podíleli na stavbě, představitelé zemské a okresní státní správy i představitelé obecní samosprávy, členové místní školní rady a členové tehdejšího učitelského sboru v čele s řídícím učitelem Ferdinandem Wenigem. Připomíná také „nerozumnou opozici některých občanů“ a v závěru předpovídá, že přes veliké celkové obtíže byla dokončena monumentální stavba, „jejíž význam přinese brzká budoucnost.“

Dokončení stavby zkomplikovalo vyhlášení 1. světové války. Stavitel Václav Vacík byl povolán na základě mobilizace k vojsku, a tak byla 26. 7. 1914 stavba školní budovy zastavena. Po měsíci se stavební práce opět rozběhly pod vedením stavbyvedoucího Švajgra. Vybudování školní budovy proběhlo ve stanoveném termínu, a tak mohla 5. října Místní školní rada ve Staňkově vsi požádat nadřízený orgán o kolaudaci novostavby, „protože jest tak dalece vystavěna a zařízena, aby se v ní vyučovati mohlo." Kolaudace proběhla 17. listopadu 1914 v 9 hodin dopoledne. Po důkladné prohlídce objektu konstatovala stavební komise, že „ze stanoviska zdravotního budova se všemi jejími místnostmi, učebnami i záchody co do prostornosti, osvětlení, vytápění a ventilace úplně odpovídá předpisům a účelu." K definitivnímu schválení užívat budovu byla stanovena pouze jedna podmínka, a to, že bude srovnán školní dvůr a příjezd.

Ve Staňkově vsi tak poprvé v historii školství byly vytvořeny ideální prostorové podmínky pro vyučování školou povinných dětí. Dějinné události nedovolily plně využít vybudovanou moderní školní budovu. Válka, do které tehdejší Rakousko-Uhersko vstoupilo, tvrdě poznamenala vyučovací proces. Hned na počátku války bylo první patro nové školní budovy zabráno pro vojenský lazaret. Vyučování muselo být zkráceno a žáci se střídali ve zbylých třídách dopoledne a odpoledne. Někteří z učitelů museli narukovat a zbylí pedagogové byli pověřováni jinými úkoly, například různými soupisovými akcemi. Také školní docházka dětí se zhoršila, v době všeobecného nedostatku musely pomáhat v domácnosti, sbírat lesní plody apod. Inspektor i v této těžké době se obracel na učitele: „Jak ve škole i mimo ni buď učitel vždy vědom plně svého poslání, že je nejen učitelem, ale i vychovatelem a buď vně i zevně zářivým příkladem všech občanských ctností a hluboce založeným rakouskovlasteneckým nadšením." Brzy po válce došlo k zásadní změně, 28. října 1918 vznikla samostatná Československá republika, a to vše kladně poznamenalo i staňkovské školství.

Vznik měšťanských škol ve Staňkově

Při prosazování novostavby školní budovy byla vedle nevyhovující zchátralé stávající budovy důvodem také snaha prosadit ve Staňkově měšťanskou školu. Tento nový typ školy prosazovaly školské zákony z roku 1869. Jako první vznikla v domažlickém politickém okrese měšťanka s českým vyučovacím jazykem v Domažlicích (chlapecká ve školním roce 1870/1871 a dívčí ve školním roce 1872/1873), v blízkém převážně německém Horšovském Týně byla zřízena měšťanská škola pro chlapce v roce 1887, pro dívky v roce 1904.

O zřízení měšťanské školy v městečku požádali Zemskou školní radu v roce 1904 představitelé tamější školské správy a obce. Plánovali provést přístavbu a nástavbu školní budovy postavené v roce 1892. K žádosti se připojila i Místní školní rada ze Staňkova vsi. Podle představ obou školních rad by v městečku byla zřízena chlapecká měšťanská škola, ve vsi pak pětitřídní obecná škola s šestou třídou pro dívky. Aby byla tato žádost akceptována, vyslovili rozhodující činitelé podmínku sloučit obě staňkovské školní obce, které jsou rozděleny pouze řekou a ke všemu tvoří jeden farní obvod. Svoji žádost přednesli znovu po čtyřech letech s tím, že naplánovali rozšíření školní budovy o nástavbu jednoho patra a přístavbou patrového křídla k její severní straně.

11. prosince 1918 se sešla komise složená z představitele Okresní školní rady v Domažlicích, okresní školní inspektor a místní obecní a školští představitelé, aby posoudili možnosti vzniku měšťanské školy ve Staňkově vsi, o kterou zdejší místní školní rada usiluje už od roku 1912. Argumentuje také tím, že v celém okrese Horšovský Týn není ani jedna měšťanská škola s českým vyučovacím jazykem, přestože je zde ve většině obyvatelstvo české národnosti. Při posouzení počtu školních dětí, které by měšťanku navštěvovaly, zopakovala komise již dříve stanovenou podmínku, aby se sloučily obě dosud samostatné školní obce Staňkov ves a Staňkov městys.

Ke zřízení měšťanské školy s českým vyučovacím jazykem došlo nakonec až výnosem Zemské školní rady ze dne 19. února 1919, kterým byla povolena 1. třída ve Staňkově vsi ve školním roce 1919/1920. Byla to chlapecká škola s koedukací. Nakonec se tak stalo bez splnění podmínky sloučení staňkovských obcí, ale při změně jiných významných aspektů. Byla postavena nová prostorově dostačující školní budova s připravenými a vybavenými třídami pro měšťanku a nemalou roli hrála i změna politických poměrů – vznik samostatného Československa.

Do měšťanské školy ve vsi byl zapsán velký počet dětí z obou staňkovských obcí i z okolí, proto byla 1. října 1921 zřízena v Městysi Staňkově měšťanská škola dívčí. K zajištění dostatečného prostoru pro obecnou a měšťanskou školu se realizovalo v letech 1922-1924 již dříve plánované stavební rozšíření školní budovy. Při kolaudaci 15. října 1924 byla kladně hodnocena i adaptace původních prostor z roku 1892, kde byly všechny místnosti nově vymalovány, lavice a všechny dveře a okna nalakovány. Byla tu zřízena i školní kuchyně pro vyučování dívek. V nástavbě byly zřízeny tři třídy měšťanské školy, kreslírna, tělocvična, tři kabinety, troje záchody a kuchyně školníkova bytu. Autorem plánů a stavební dohled vykonával domažlický stavitel ing. Karel Pičman a samotnou stavbu realizoval stavební podnikatel Josef Wiesner.

Přestože zřízením měšťanské školy v městysi se snížil počet žáků ve vsi, museli ve vsi už v roce 1925 řešit nedostatečné prostory pro vyučování. Podle inspekční zprávy z tohoto roku byly dvě třídy upraveny z bytu ředitele. Nedostatek tříd bylo nutné řešit v roce 1939, kdy se zvýšil počet žáků přílivem uprchlíků do Staňkova, když po podzimním odtržení pohraničních území a po okupaci Československa stoupl počet obyvatel tehdy již ve sloučeném Staňkově na 5 000. Do staňkovských škol přicházely také děti ze zrušených menšinových škol v Blížejově, Horšovském Týně a Stodu.

Pro 13 tříd musela být vedle stávajících učeben upravena kreslírna, kabinet a ředitelna. Ředitel si pracovnu upravil z jednoho pokoje svého bytu.

Další školy ve Staňkově

Vedle popsaných škol s českým vyučovacím jazykem byla ve Staňkově v souvislosti s rozvíjejícím se průmyslem zřízena v roce 1896 z podnětu majitele skláren Ondřeje Zieglera obecná škola s německým vyučovacím jazykem, kterou měly povinně navštěvovat děti zaměstnanců tohoto podniku. Navštěvovalo ji přes 200 žáků a její expozituru v Ohučově 70 dětí.

Pro budoucí řemeslníky byla v roce 1885 ve Staňkově zřízena průmyslová obchodní škola, zrušená v roce 1937. Budoucí zemědělci se mohli vzdělávat na lidové škole hospodářské zřízené v roce 1919.

Vývoj školství po roce 1945

Konec 2. světové války a osvobození Československa se výrazně projevilo ve všech oblastech politického a společenského života a výrazně ovlivnilo i situaci ve školství. Především byla zrušena německá škola. Další vývoj základního školství byl hledáním cesty jak v organizaci těchto škol, tak i v náplni vyučování. V roce 1948 byl přijat jednotný školský zákon, kterým byla stanovena povinná školní docházka do pětiletých národních a čtyřletých středních škol. Následovala řada dalších reforem, které mj. zaváděly střídavě osmiletou a devítiletou školní docházku. V těchto letech se ustálilo využití obou staňkovských školních budov – děti 1. až 4. ročníků navštěvovaly školu v městečku, vyšší ročníky byly umístěny ve škole ve vsi.

V roce 1995 byla ve Staňkově zřízena soukromá střední škola společnosti BEAN se sídlem v Praze. V prvních letech probíhalo vyučování v provizorních pronajatých prostorách v Lidovém domě, od 1. září 2003 sídlí v bývalé základní škole v Trnkově ulici. Všechny třídy základní školy byly soustředěny ve škole ve vsi, která prošla zásadní rekonstrukcí a byla u ní provedena rozsáhlá moderní přístavba. Ještě před zahájením zmíněné modernizace školy byla v její těsné blízkosti postavena v roce 1996 tělocvična.

Rekonstrukce a přístavba školní budovy

Rozhodnutí soustředit všechny školou povinné děti do jedné školní budovy a také skutečnost, že budova postavená v roce 1914 i přes provedené generální opravy již nevyhovovala modernímu vyučovacímu procesu, donutily vedení města i školy k realizaci přístavby základní školy a rekonstrukci původní historické budovy. Rozsáhlá akce byla zahájena v roce 2001. V první etapě byla provedena přístavba šaten, ředitelny a sborovny. V další etapě byla vybudovaná kotelna ve staré budově a v novém objektu učebny a kabinety včetně inženýrských sítí a spojovací chodby. V roce 2003 tak byla ukončena první část výstavby a do provozu bylo uvedeno 8 tříd a 2 kabinety, žáci z 1. stupně se přestěhovali do nového pavilonu. V roce 2004 byla dokončena výstavba kuchyně a jídelny a při této příležitosti se 21. května 2004 uskutečnilo slavnostní otevření nových prostor.

V polovině prosince 2007 se začalo s opravami původní budovy. Bylo zrekonstruováno sociální zařízení, výplně oken, topení, rozvody elektřiny a vody, obvodové zdi a staré dřevěné stropy. V provedené půdní vestavbě se našly prostory pro základní uměleckou školu.

V srpnu 2010 proběhla poslední kolaudace školní budovy a završilo se tak 10 let budování školy za téměř 100 milionů korun. Výsledkem této rozsáhlé akce je moderní školní areál se všemi předpoklady pro současné trendy vyučovacího procesu.

Personální obsazení vedení školy

Prvním známým učitelem na triviální škole byl Blažej Pernikl, který zemřel v roce 1802, po něm převzal školu Filip Wenig, který byl jeho pomocníkem. Ten byl v roce 1834 pro vysoký věk penzionován a na místo učitele postoupil jeho syn František, který na škole vyučoval od roku 1828 jako pomocný učitel. Po jeho dobrovolném odchodu na odpočinek v roce 1864 převzal školu František Holub. Po šesti letech služby přišel do staňkovské školy další z rodu Wenigů, a to Josef Wenig, který byl v roce 1873 jmenován řídícím učitelem. V inspekčních zprávách byl velmi kladně hodnocen, „jako jeden z nejhorlivějších učitelů okresu“. Po něm v letech 1891-1905 řídil školu Václav Zahořík. Další dva roky byla škola v rukou „zatímního správce“ a v roce 1907 získal místo řídícího učitele Ferdinand

Wenig, výrazná osobnost nejen ve školství, ale také zasloužilý organizátor veřejného života. Výrazně se také angažoval v prosazení novostavby školní budovy. Když byla ve školním roce 1919/1920 zřízena měšťanská škola, zastával místo ředitele Josef Bufka. Dalším řádným ředitelem školy byl Jan Kölbl (1925-1933) a po dalších dvou letech zastupujících ředitelů (Bartoloměj Haas a Růžena Paulová) byl do čela školy jmenován Jakub Fronk (1935 – 1938). Za okupace byl ředitelem Jan Svoboda (1938) a počínajícím školním rokem 1940/1941 Josef Veselák. Ten byl 7. května 1943 gestapem zatčen a 22. ledna 1944 v koncentračním táboru Buchenwald zemřel. V témže roce, 26. července, byl po roce věznění odsouzen v Drážďanech „za velezradu" a popraven odborný učitel Ladislav Ropp. Oba dva se angažovali v odbojovém hnutí.
Ve školním roce 1949/1950 byly obě staňkovské školy (ve vsi i městečku) sloučeny pod jednu správu a jejich ředitelem se stal Václav Sedláček, který již dříve vedl školu ve vsi. Dalším ředitelem byl jmenován Josef Škrabánek (1955 – 1970), Jaromír Polívka (1970 – 1987), Josef Pavlík (1987 – 2000) a Marie Gruberová (2000 – 2011). Od začátku školního 2011/2012 se stal pověřeným ředitelem Jaroslav Šobr, který byl do funkce jmenován v roce 2013. V současné době je řízením školy pověřená Jitka Suchá, protože ředitel školy Jaroslav Šobr byl od 1. 4. 2014 uvolněn pro funkci radního Plzeňského kraje.

Prameny a literatura
Fondy Státního okresního archivu Domažlice se sídlem v Horšovském Týně:
Archiv města Staňkov
Okresní školní rada Domažlice
Obecná a měšťanská škola Staňkov

Literatura
Kümpel Staňkovský, B.: Staňkovsko, Staňkov 1940
Staňkov 775 let, kolektiv autorů, Plzeň 2008
Steinbachová, V.: Školství na panství Horšovský Týn na konci 18. a v první polovině 19. století. In: Minulostí Západočeského kraje XXIV, Plzeň 1988, s. 101-131
Wenig, F.: Obrázky ze staré školy, Praha 1917

žáci 4. A (nar. 1949)

žáci kroužku Mičurin, nar. 1949

Práce žáků prvního stupně

Strašidlo ve škole

Pavel Konop, 4. A

Chodím do Základní školy ve Staňkově. V poslední době, když jdeme s kamarády po chodbě v přízemí naší školy, slyšíme divné zvuky. Je to jakési škrundání, bublání, pískání, skřípání a další strašidelné zvuky.

S kamarády se dohadujeme, co by to mohlo být. Navštívily nás Chobotnice z druhého patra Zelená a Modrej a dělají si v ústředním topení tobogán? Máme snad za obrazem nad topením schovaný svět Minimojů, kteří dovádějí pod vodopádem? Objevili jsme sídlo Příšerek s. r. o. a strašidelné zvuky, které slýcháme, vznikají, když si zkoušejí nové triky pro strašení dětí? Usídlil se tady vodník a láká k sobě zvědavé děti? Nebo by to mohl být duch!!!? Duch nešťastného školáka, který se usoužil neopětovanou láskou spolužačky a dodnes bloudí v noci po chodbách školy a ve dne se ukrývá v topení, aby se schoval před soucitnými pohledy žáků a učitelského sboru?

Každý den jsme s kamarády vymýšleli další a další příčiny zvuků ozývajících se z radiátorů. Nejvíce jsem se obával, že by se mohlo zhmotnit strašidlo z mých snů. Zelené, vysoké, vyzáblé a slizké. S jedním okem uprostřed čela, má špičaté uši, zkažené zuby a nevábný dech. Na každé ruce jen čtyři prsty a na nich dlouhé drápy. Má šupinaté tělo a umí se zmenšovat nebo zvětšovat. Říkám mu Trigen. Děsí mě jeho vzhled a velikost. Představa, že by mohlo být ve škole, je dost děsivá.

Vysvětlení děsivých a záhadných zvuků se naštěstí brzy dostavilo. Jednoho dne jsme na chodbě potkali pana školníka. Skláněl se nad radiátorem se šroubovákem v jedné ruce a plechovkou v ruce druhé. Ptali jsme se, co se děje. Řekl nám, že radiátory na chodbě jsou zavzdušněné a bublinky v nich dělají hluk a radiátory špatně topí.

Moc se nám všem ulevilo, protože jsme konečně zjistili příčinu strašidelných zvuků a už víme, že není čeho se ve škole bát. Náš strach zapříčinila naše nevědomost a naše bujná dětská fantazie.

Strašidlo na školních chodbách

Kristýna Forstová, 4. A

Před několika měsíci přišla do naší třídy paní družinářka a zeptala se, kdo by měl zájem spát ve školní družině. Přihlásili se Anička, Andrejka, Deniska, Lucka a Adam.
Kolem šesté hodiny večer se shromáždili v družině. Vybalili si spacáky a paní družinářka potom řekla: „Teď dostanete baterky a půjdeme si prohlédnout celou školu." Když si ji celou prohlédli, paní družinářka jim přečetla pohádku a šli spát.
Kolem půlnoci Anička uslyšela na chodbě podivný šramot. Vzbudila tedy Andrejku, Denisku, Lucku a Adama. Zeptala se jich, jestli neví, co to je za zvuk. Nikdo to nevěděl. Vykoukli tedy z družiny ven. Uviděli vysokou postavu v bílém hábitu. Andrejka vykřikla: „Strašidlo!" Zalezli znovu do spacáků a raději hned usnuli.
Ráno to vyprávěli paní družinářce a ta se začala smát. Potom řekla: „Ale to nebylo strašidlo, ale pan školník, chtěla jsem vědět, co s tím uděláte." Potom se všichni zasmáli, složili spacáky a uklidili družinu .
Před školou se jich ještě Anička zeptala: „Tak co, budeme tu spát i příští rok?" Adam řekl: „Se mnou nepočítejte, už nechci zažít takové leknutí!"
Celá parta se rozloučila a děti pospíchaly domů vyprávět své noční dobrodružství.

Škola

Žaneta Hahnová, 5. A

Naše škola se nachází na klidném místě ve Staňkově, za řekou, v Komenského ulici.
Už z dálky je vidět, jak je velká a vysoká. Má příjemnou oranžovou barvu. Je tu celkem devět ročníků, které se ještě rozdělují na třídy A a třídy B. V každé třídě je tabule, učitelský stůl a pro nás žáky lavice a židle. Třídy jsou útulné, v té naší máme i několik nástěnek s obrázky, které jsme namalovali. Dokonce zde máme i klavír, na který nám naše třídní paní učitelka hraje písničky. Po dlouhých a širokých chodbách se dostaneme do jiných učeben. Učebna, kde se vyučuje předmět informatika, je vybavena notebooky. Každý žák tu má jeden pouze pro sebe. V jiné učebně zase máme možnost učit se s pomocí interaktivní tabule. Učení nás pak více baví. Abychom si také protáhli záda a zacvičili si, je tu pro nás velká tělocvična se spoustou sportovního náčiní. V jídelně nám paní kuchařky vaří dva druhy jídel, ze kterých si můžeme vybrat každý den. Obědy jsou tu moc dobré.
Je tu zkrátka všechno, co potřebujeme. Dokonce i umělecká škola tu má svoje prostory a také knihovna, kam moc ráda chodím.
Naše škola je prostě úžasná.

Škola v budoucnosti

Jan Peprný, 5. A

Ve škole jsme si povídali, jak si představujeme školu v budoucnosti. Podle mě bude škola úplně jiná, pro příklad popíšu jeden den na této škole.
Žáci přiletí na tryskobotách do školy. V šatně si je sundají a půjdou do třídy. Tam si zapnou holografické displeje a začnou psát diktát. Druhou hodinu se přenesou do virtuálního světa, kde budou určovat rostliny a horniny. Třetí hodinu se přenesou strojem času do 17. století a budou si povídat o baroku. Čtvrtou hodinu si zase zapnou holografické displeje a začnou počítat plus, minus, krát pod sebe. Pátou hodinu půjdou do tělocvičny, kde se budou dívat, jak za ně cvičí a sportují roboti. Po páté hodině půjdou do jídelny. Tam si vytisknou třeba makarony se sýrem. Poté se všichni nahrnou do šaten, nasadí si tryskoboty a odletí domů.
Podle mě by do takové školy chtěl chodit každý. Škola ale taková bude možná až za sto let.

Naše škola před šedesáti lety

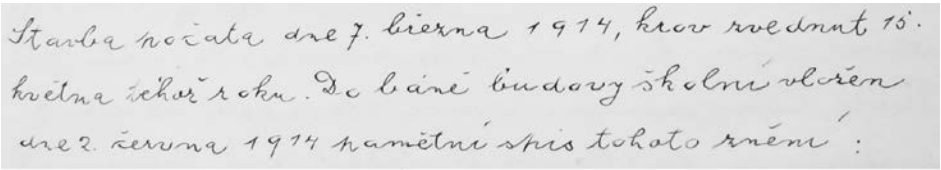
Linda Malíková, 5. A

Tento rok (2014) to bude přesně 100 let, co byla postavena naše škola. Rozhodla jsem se udělat rozhovor se svojí babičkou Boženou Malíkovou.
Já: Ty jsi bydlela v Krchlebech. Jak ses dostala do školy?
Babi: Musela jsem si jít, jak se staňkovsky říká, „po svých".
Já: Kdy jsi nastoupila do první třídy?
Babi: Do školy jsem začala chodit po 2. světové válce, tedy v roce 1948.
Já: Kdo tě učil? A kteří učitelé byli přísní?
Babi: Vzpomínám si hlavně na paní učitelku Žákovou, Kubáskovou, na pana učitele Ježka a Tauera, který byl docela přísný.
Já: Jaké byly tresty? Byly i tělesné?
Babi: Tresty byly i tělesné. Každý, kdo zlobil, dostal pravítkem přes ruce nebo je školník vytahal za uši –aúúúúú!
Já: A vzpomínáš si na nějaký zážitek?
Babi: To je ale spoustu let. Vždycky byl zážitek, když učitel někoho potrestal.
Já: A co dříve ve škole bylo a teď tu není?
Babi: V každé třídě byla kamna, o která se staral školník.
Já: Byly také rodičovské schůzky?
Babi: Sice byly, ale ne tak často.
Já: A jak to bylo s obědy?
Babi: Ty nebyly! Dostávali jsme svačiny. A taky třeba rybí tuk.
Já: A vysvědčení?
Babi: Devátá třída tenkrát nebyla, a tak jsem měla až do osmé třídy vyznamenání.

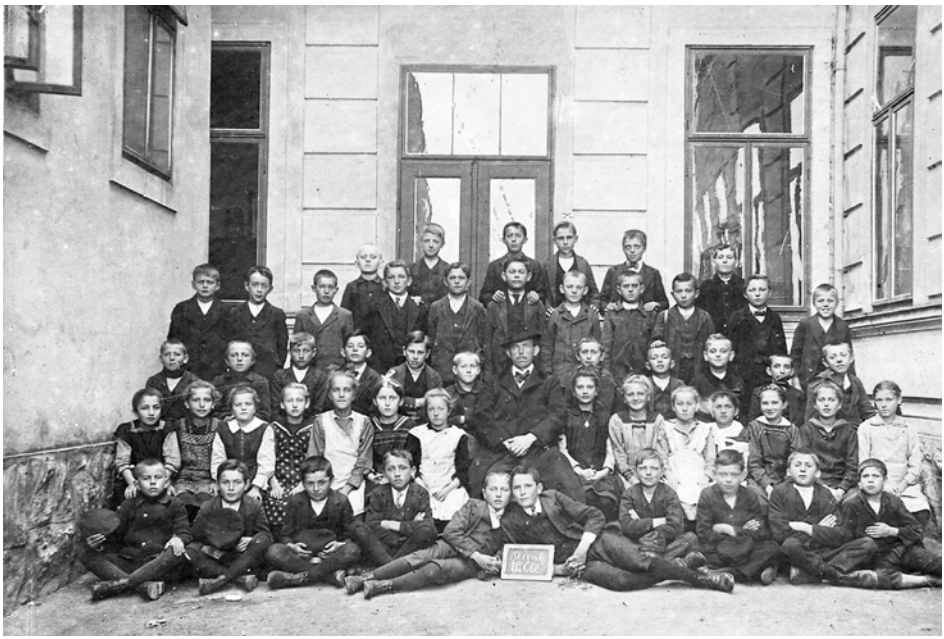
A jak se babičce ve škole líbilo? Prý to docela ušlo. Ve třídě bylo asi tak 25 žáků (jako teď). Např. se neučili cizí jazyky nebo informatiku.

Co se dočteme ve školních kronikách?

Obecná (národní) a měšťanská (střední) škola chlapecká Staňkov (1919 – 1947)
Kronika obecné a měšťanské školy Staňkov (1919 – 1947)
(Státní okresní archiv Domažlice se sídlem v Horšovském Týně)

Stavba počata dne 7. března 1914, kterou svědomí 15. května téhož roku. Do dané budovy školní vkročen dne 2. června 1914 pamětní spis tohoto znění:

„Za panování Jeho Veličenstva císaře a krále Františka Josefa I., v době, kdy místodržitelem království českého byl Ex. kníže František Thun, v čase, kdy místo zemského sněmu českého a zemského výboru v čele nejvyšší zemské správy byl c. k. komisariát s předsedou hrabětem Schönbornem, za zemského inspektorátu vládního rady Vladimíra Mikana, za předsedy okr. š. rady okres. hejtmana Tomka a škol. inspektora Františka Lohra z Domažlic, v čase horlivého působení místní škol. rady sestávající ze členů Jana Faye, předsedy, důstojného p. P. Maxmil. Pittermanna, faráře, osobního děkana a biskupského vikáře, Karla Ptáka, adjunkta c. k. státních drah, Vavřince Glasera, rolníka, Václava Nového, místního školního dozorce, kdy právě učitelský sbor takto se jevil: Ferd. Wenig, řídící učitel, Karel Blahník, učitel I. tř., Frant. Fronk, učitel I. tř., Josef Zika, učitel I. tř. a personam, Petr Peteřík, učitel II. tř., Josef Král, katecheta, Marie Kicbergrová, industrial. učitelka a Václav Altmann, výpomocný učitel, vystavěna byla podnikatelem Václavem Vacíkem, mistrem zednickým za součinnosti stavbyvedoucího E. Švajgra z Budějovic a J. Heriana, mistra zednického, při nerozumné oposici některých občanů za velikých obtíží celkových tato monumentální stavba, jejíž pravý význam přinese brzká budoucnost.“

foto, pořízené v roce otevření školní budovy

Školní rok 1927/1928

„ V měsíci prosinci vykonali žáci obecné a měšť. šk. sami mezi sebou sbírku na vánoční nadílku pro sirotky a opuštěnou mládež. Sbírka v obnosu kol 106 Kč odvedena byla dětmi obecnímu úřadu pod vánoční strom Republiky."

„Cvičení k rychlému vyprázdnění školy při poplachu vykonáno o poslední hodině vyučovací v prosinci. Vyprázdnění školy provedeno bylo rychle a bez nehody."

„Dne 1. a 2. 6. podnikly I.B, II. B a III. tř. m. šk. dvoudenní výlet pěšky do Chudenic a na Pušperk a do Klatov, zpět dráhou.

Dne 5. 6. provedl p. obvod. lékař na škole očkování všech 6ti a 14tiletých dětí ze Staňkova Vsi a Škrchleb. Prohlídka byla pak vykonána 12. 6.

Dne 13. 6. vykonala 3. tř. obec. šk. s třídním uč. pěšky výlet na Barboru a do Čečovic."

„Dne 20. 6. podnikla 1. tř. obec. školy celodenní výlet pěšky do lesa Borku u Osvačína a do Hlohové, 4. tř. obec. školy šla pěšky v týž den do Chudenic. Žactvo obou tříd bylo vyprovázeno svými třídními učiteli."

Školní rok 1940/1941

„Obrazy, busty a podob., které představovaly osoby zúčastněné na výstavbě naší Československé republiky, jakož i všechny upomínky k této době se vztahující, byly zaslány okres. úřadu v Domažlicích ke zničení."

„Do 1. 10. 1940 provedena revize učitelských a žákovských knihoven. Brzy nato dochází k vyřazení veškeré literatury britských a francouzských autorů. Knihy byly zapečetěny a uloženy na místě nepřístupném. Zákaz vytápění školních místností trval až do 22. října."

Školní rok 1941/1942

„Vánoční prázdniny - určené původně od 22. prosince 1941 do soboty 17. ledna 1942 – trvaly po dvojím prodloužení až do 3. března 1942 následkem třeskuté zimy. V prodloužených vánočních prázdninách shromažďovali se žáci jednou týdně ve škole, kde jim byly vydávány domácí práce. První pololetí školního roku skončilo dne 28. února 1942.

Veškeří učitelé byli povinni vyplniti „Personalfraigebogen". Tento dotazník obsahoval veškerá data týkající se rodového původu, vzdělání, služebních působišť a postupu, vojenské služby, příslušnosti k legiím a zednářským ložím, politické a spolkové příslušnosti, cest do SSSR, podpory demokratického Španělska, vyznamenání a trestů ve službě."

Školní rok 1943/1944

„Velitelem školní protiletecké ochrany na zdejší škole byl jmenován odborný učitel Jan Hofman.

Dne 24. září o 14. hod. ohlásily sirény letecký poplach. Žactvo prodlelo celou hodinu v krytu – sklepě."

„Z nařízení minist. školství uspořádána byla na zdejší škole výstava žákovských prací pod heslem: „Pracujeme pro vítězství velkoněmecké říše".

Školní rok 1944/1945

„Z nařízení okres. úřadu bylo žactvo všech zdejších škol za vedení svých učitelů zaměstnáno ve dnech 17., 18. a 19. září 1944 hledáním mandelinky bramborové na všech bramboříštích v okolí Staňkova a Ohučova. Zhoubný hmyz nebyl v našem kraji nikde nalezen."

„Dne 30. října 1944 byla vyklizena naše školní budova na rozkaz vládního komisaře L. Wolfruma pro válečné uprchlíky ze srbského Banátu, kteří se v počtu asi 200 v budově usadili. Od tohoto dne se vyučuje ve školní budově hlavní dívčí školy v Staňkově střídavě s dívčí hlavní školou v šesti vyučovací půldnech po 5 vyučovacích jednotkách, t. j. od 8 – 12 a půl hod. dopoledne a od 1 – 5 a půl hod. odpoledne. Vyučování je takřka denně přerušováno leteckými poplachy, neboť veliká množství těžkých bombardovacích letadel anglických a amerických létají takřka každý den nad naším krajem. Žáci za dozoru učitelstva prodlí pak značnou část vyučovacích hodin v sklepním krytu školy."

„Žák II. roč. Josef Tomášek byl při nálezu válečné výbušniny u Staňkova těžce poraněn. Žactvo bylo znovu důrazně poučeno o tom, jak se chovati při nálezu střeliva, při náletu hloubkových letců a při leteckém poplachu.“
„Anglická a americká letadla ovládají úplně náš vzdušný prostor. Několikráte shodila poblíž Staňkova české letáky, v nichž členové naší zahraniční rady oznamují našemu lidu brzký konec války a naše úplné vítězství. Dávají pokyny, jak si má náš národ v posledních dnech války počínat. Bylo nařízeno, aby žactvo za dozoru učitelstva tyto letáky sbíralo.“
„Obyvatelstvo poučeno ze shozených letáků zakopává neb zazdívá v domech cenné předměty a chystá si nejnutnější potraviny pro případ, kdyby se válka přehnala naším krajem.“

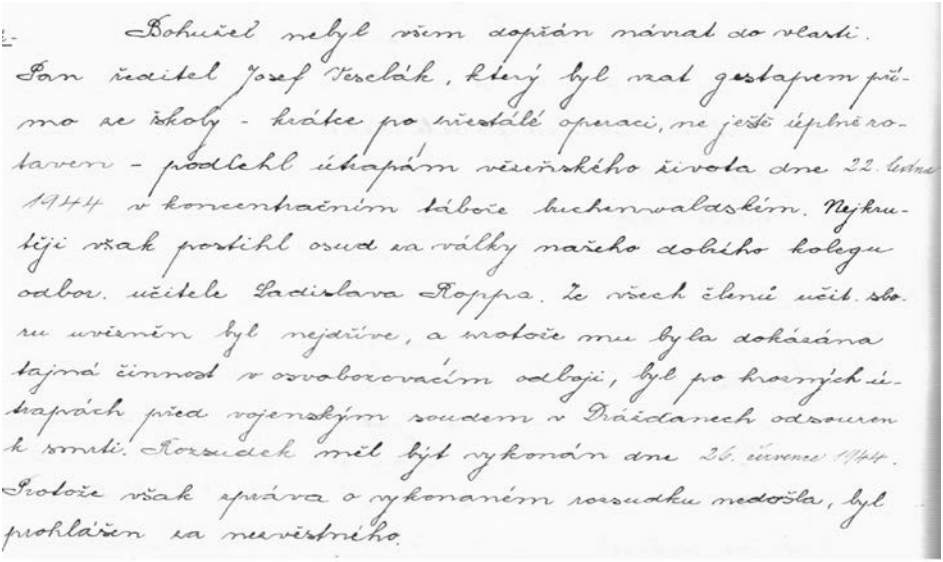
„Po dnech plných napětí a neklidu přichází konečně historický den – 5. květen 1945. Bylo to v sobotu, právě v poledních hodinách, kdy na četnické stanici zavlál po prvé po dlouhých šesti letech náš červenomodrobílý prapor – prapor vytoužené svobody. Vzápětí vyzdobily naší vlajkou i obě zdejší školní budovy.
Brzy zrána ohlušující rachot těžkých tanků americké armády ozývá se ze silnice od Horšovského Týna. Rozradostnělí občané po celé délce silnici v ohromných zástupech vítají americké vojíny, osvoboditele našeho kraje. Na městské radnici zasedá již dříve tajně ustanovený Národní výbor, v jehož čele postaven člen našeho učitelského sboru Vladimír Augustin. Jsou to vesměs členové „Nivy“ pracující v tajném odboji, jenž byl dirigován londýnským rozhlasem zvláštními hesly.“

„Týž den odpoledne vystěhovali se podle rozkazu americké armády uprchlíci z naší školy do Sokolovny. Němečtí obyvatelé Staňkova pak v několika dnech budovu vyčistili a připravili pro trvalejší ubytování amerických vojínů. Ti osídlili naši školu. Školní dvůr byl plný vojenských automobilů a po stranách Komenského ulice stála řada vozů, vojenských to ubikací. Vojsko čekalo zde asi čtvrt roku, než došlo k jeho odsunu do Ameriky.“

„V následujících dnech vracejí se po dlouhém utrpení uvěznění občané staňkovští z koncentračních táborů německých. Vyhublí, v trestaneckých šatech, ale s velkou radostí v očích – tak vítáme je všichni

v osvobozeném domově. Jsou mezi nimi i dlouho věznění kolegové a kolegyně. Z našeho učitelského sboru se vrátili šťastně odbor. učitelé Jan Königsmark, Václav Býrut a Maxmilián Krčma věznění od 29. března 1944 do 22. května 1945 v Bernau u Chiemsu."

Bohužel nebyl nám dopřán návrat do vlasti.
Pan ředitel Josef Vrecl'ák, který byl vzat gestapem přímo ze školy - krátce po ústavní operaci, ne ještě úplně zotavem - podlehl útrapám vězeňského života dne 22. května 1944 v koncentračním táboře buchenwaldském. Nejkrutěji však postihl osud za války našeho dobrého kolegu odbor. učitele Ladislava Roppa. Ze všech členů učit. sboru uvězněn byl nejdříve, a protože mu byla dokázána tajná činnost v osvobozovacím odboji, byl po krvavých útrapách před vojenským soudem v Drážďanech odsouzen k smrti. Rozsudek měl být vykonán dne 26. července 1944. Protože však zpráva o vykonaném rozsudku nedošla, byl prohlášen za nevěstného.

Naše vzpomínky na školní…

Vzpomínka na první vysvědčení

Lucie Demeterová, 8. A

Den, kdy jsem dostala svoje první vysvědčení, si budu pamatovat navždycky. Naší třídní učitelkou byla tehdy paní Miroslava Budínová. Byla jsem tenkrát nemocná a přemlouvala jsem maminku, ať mě pustí do školy.

„Maminko, prosím!“ žadonila jsem celé odpoledne, den před pololetním vysvědčením. Už dva týdny jsem se trápila s angínou a ona se mě pořád držela jako klíště. Musela jsem ležet v posteli zachumlaná až po bradu a pít teplý čaj s citrónem a medem jako vždycky, když jsem nemocná.

Večer mi maminka slíbila, že když nebudu mít ráno teplotu, můžu si jít pro své první vysvědčení.

Ráno jsem se probudila plná života. Mamka mi změřila teplotu a hurá, neměla jsem ji. Vykřikla jsem radostí a běžela ke skříni hledat nějaké hezké oblečení.

„Luci, pojď si pro vysvědčení!“ řekla paní učitelka, když na mě přišla řada. Šla jsem uličkou k paní učitelce, vzala mě za ruku a gratulovala mi. Byl to nádherný pocit. Měla jsem samé jedničky a těšila se na další pololetí.

Ten den si pamatuji, jako by to bylo včera. Tenkrát jsem byla moc malá a dnes jsem už zase moc velká. Teď chodím do osmé třídy a těším se, až budu moct napsat sloh Moje 1. vysvědčení ze střední školy.

Vzpomínka na první školní den

Dominika Nohavcová, 6. A

„Tak a už je to tady," řekla jsem si 1. září 2008, když jsem se ráno probudila. Oblékla jsem se a šla na snídani. Nepamatuji si, co jsem měla k jídlu, ale vím, že jsem byla nervózní. Po snídani jsem si vzala aktovku a jela do školy. Škola vypadala jinak, než jsem si ji představovala. Do třídy jsem vstupovala s maminou a kamarádkou Eliškou. Potkala jsem tam hodně kamarádů ze školky, které jsem znala. Sedla jsem si do lavice, na které byly školní potřeby a pracovní sešit. Po chvíli zazvonilo a do třídy přišla paní učitelka. Řekla, že se jmenuje Hana Janská, a chtěla, abychom se taky představili. Hodně jsem se styděla, ale řekla jsem to. Nakonec jsem svůj první školní den zvládla na jedničku.

Vzpomínka na taneční soutěž

Eliška Křížková a Hana Felixová, 6. A

21. 6. 2013 jsme vstali ve 4:00 ráno, protože jsme jeli na taneční soutěž do Mostu. Ve 4:30 jsme měli sraz před školou. Když se všichni sešli, společně jsme auty vyrazili do Plzně na hlavní nádraží. Zaparkovali jsme a šli čekat na vlak.

Vlak přijel, nastoupili jsme a zahájili dlouhou cestu do Mostu. Cestu jsme si užili na plné obrátky. Na začátku nám (holkám) Věra Felixová upletla francouzské copy, abychom byly jednotné. A pak se to rozjelo - rámus na celý vagon. Jen když přišel průvodčí, byl klid. Poté jsme přestoupili do jiného vagonu a nastal velký problém. Ve vagonu seděla velmi nepříjemná madam s čivavou. Paní učitelka ji slušně poprosila, jestli by se nemohla přesunout do jiného vagonu, že budeme hluční, nebo aby alespoň uvolnila místo, na kterém seděla její čivava. Ona řekla, že ne, a tak jsme se jí ptali, jestli má pro svou čivavu koupený lístek. Na všechno nám odpovídala ne. Až pak jí asi bylo trapně a odešla.

Když jsme v Mostě přecházeli přes silnici, zastavili nás policajti a řekli nám, že se v tomto místě nesmí přecházet, i když tam původně byl přechod. Skoro jsme museli platit pokutu, ale nakonec nám ji odpustili.

Po příchodu k hale jsme asi čtvrt hodiny čekali, než nás pustí dovnitř. Pak jsme se přezuli do tanečních bot a šli se do šatny převléknout. Maminky mezitím usedly v hledišti a čekaly, až soutěž začne. Byli jsme převléknutí a šli jsme za maminkami do hlediště. Měli jsme hroznou trému, a tak jsme si to tam ještě vyzkoušeli. Paní nás všechny přivítala a mohlo se začít.

Odtancovala 1. i 2. kategorie. Poté byla řada na nás. Připravili jsme se na taneční plochu, muzika začala hrát a my jsme začali tancovat. Docela se nám to povedlo. Po tanci jsme se občerstvili.

Konečně už pořadatelka věděla výsledky a mohlo se vyhlašovat. První, druhé a třetí místo se vyhodnocovalo v každé kategorii. Nakonec jsme ve 3. kategorii zůstali sami, takže jsme vyhráli a pohár jsme mohli přinést do školy. Cestou zpátky jsme byli šťastní, že jsme vyhráli. A těšili jsme se domů, až si konečně odpočineme.

Vzpomínka na první oběd ve školní jídelně

Daniel Krásný, 6. A

Hned první den, co jsem šel do školní jídelny, jsem vůbec nevěděl, co mám dělat. Bylo tam moc lidí a pořád chodili sem a tam. Byl jsem hrozně zmatený. Najednou se tam objevil můj kamarád Jakub Schenk. Tehdy chodil do 4. třídy. Přišel ke mně a zeptal se mne: „Tak co, jak bylo ve škole?" Já jsem se trochu styděl a nevěděl jsem, co mám říct. Proto jsem nic neřekl a mlčel jsem jako hrob. Za chvíli se mě Kuba zeptal, jestli nepotřebuji pomoci. Věděl jsem, že to sám nezvládnu, tak jsem řekl: „Hmmmmm..., tak jo." Když jsem přišel na řadu, Kuba mi řekl: „Vezmi si příbor a dej si ho na tác." Udělal jsem to a pak Kuba vzal tác a zeptal se mne, jestli chci polévku. Řekl jsem, že ano. Kuba mi odnesl tác ke stolu a sedl si vedle mne. Jako hlavní chod jsme měli rybí filé s brambory. Moc mi to chutnalo. Pak mi Kuba

zase pomohl s vrácením tácu a šli jsme pryč z jídelny. Kuba musel jít se mnou, abych nezabloudil, protože tehdy jsem nevěděl, kudy jsem přišel. Dovedl mě ven ze školy a tam už na mě čekala mamina. Odvezla mě domů a já jsem jí vyprávěl, co jsem ten den zažil.

Vzpomínka na první školní den

Jana Peprná, 8. A

Když se podívám do minulosti, tak asi nejpodstatnějším dnem byl ten den, kdy jsem šla poprvé do školy.
Vzpomínám, jak jsem stála před domovními dveřmi. Byla jsem šťastná i nejistá. Proč asi? Čekal mě první den v úplně jiném prostředí s úplně jinými lidmi. Naštěstí se mnou byli moji rodiče, ti mě hodně povzbuzovali, a táta mě dokonce na památku vyfotil.
Již jsme seděli v autě a byli kousek před Staňkovem, když si táta vzpomněl, že v tom zmatku nechal doma věci do práce. Musel totiž ještě poté, co mě doprovodil do školy, do práce. Otočili jsme se a jeli domů. Táta si vzal své věci a pospíchali jsme do Staňkova.
Vše jsme nakonec stihli. Před dveřmi do školy jsem se zamyslila. Bude se mi tu líbit? Najdu si nějaké přátele? Ale pak jsem všechny chmury nechala stranou a vkročila do dveří.
Již to bude osm let, co se na této škole učím, a někdy mě napadá: Proč jsem měla takový strach? Časem jsem totiž zjistila, že škola není až tak špatná.

Vzpomínka na školní výlet

Jan Ježek, 9. tř.

Na závěrečný výlet v loňském roce naše třída jela vlakem. Naším cílem byla Šumava. Vlak zastavil v Sušici a my jsme s plnými batohy vystoupili. Náš třídní učitel Valečka dal rozchod a my se po skupinkách rozešli. Já byl ve skupince s Alenou, Adélou a Michalem.
Při rozchodu jsme šli do obchodu se zvířaty. Měli tam křečky, morčata, myši, hady, potkany, ryby a pumu. Vše jsme si prohlédli, když najednou Alena řekla: „Koupím si tu nějaké zvíře!“ Koukali jsme nejvíc na potkany, křečky a myši. Když jsme se zastavili u klece s potkany, Alena vykřikla: „Toho chci!“ Šel jsem pro prodavače, který byl zrovna u pokladny. Ukázali jsme prodavači potkana, který se nám líbil, a Alena se zeptala: „Kolik stojí?“ Prodavač řekl: „Devadesát korun.“ „Dobře, vezmu si ho,“ odpověděla Alena a prodavač nám ho dal do krabice. Alena zaplatila a šli jsme zpět na místo srazu.
Když jsme došli na místo, Alena si ho chtěla pohladit. Rozbalili jsme krabici a podívali jsme se na něj. Najednou se ozval výkřik: „Jau, hajzlík malej!“ Alena ho chtěla vyndat z krabice a on ji kousl. Hned jsme běželi za učitelem a sdělili mu, že si Alena koupila potkana a on ji pokousal. Učitel k ní přiběhl, vydezinfikoval ránu a prst obvázal obvazem. Sdělil Aleně, že si potkana nemůže nechat, protože by mohl na chatě utéct. Oba proto odešli zpět do obchodu a potkana vrátili.
I přes tento dramatický zážitek se mi školní výlet líbil a budu na něj rád vzpomínat.

Co se dočteme ve školních kronikách?

Pedagogický kolektiv

Obecná a měšťanská škola Staňkov (1946-1948), Národní a střední škola Staňkov (1948-1960), Základní devítiletá škola Staňkov (1960-1971)
(Státní okresní archiv Domažlice se sídlem v Horšovském Týně)

„Z koncentračních táborů se k naší velké radosti opět navrátili učitelé a učitelky ze Staňkova. Byl to: odb. uč.: Jan Königsmark, Václav Býrut, Maxim. Krčma – všichni odb. uč. z chlapecké měšť. školy – ředitel této školy Josef Veselák, který byl zatčen v květnu 1943, zemřel v Buchenwaldu 22. ledna 1944. Ladislav Ropp, odb. uč. a pokladník újezd. šk. rady, byl odsouzen k smrti, ale záznam o jeho popravě se nenašel – má se za to, že při pochodu smrti někde zahynul.
Z měšť. školy dívčí vrátil se její dřívější ředitel Jaroslav Zídek a odb. učitelka Jarmila Kubásková, která si pobyla v Ravensbrücku od 28. 5. 1943 do 25. 5. 1945.
Z obecné školy se vrátila Jitka Křikavová, Václav Kraus a Hrudka. Všichni byli ve zbědované stavu, některé z nich jsme na první pohled ani nepoznali. Vděčně vzpomínati budeme vždy na oba umučené kolegy.“

Školní rok 1949/1950
„Výnosem ONV – škol. referát – ze dne 7. 10. 1949, č. 305 povoleny tyto zájmové kroužky.
1. ovocnářský - 2 hod. týdně
2. psaní strojem – 2 kroužky po 2 hod. týdně
3. kroužek pěvecký – 2 hod. týdně
4. leteckého modelářství – 2 hod. týdně s účinností od 1. prosince.“

Školní rok 1952/1953

„Dne 5. března 1953 zemřel Josef Vissarionovič Stalin, velký přítel československého lidu, vůdce všeho pracujícího lidu na celém světě a neohrožený bojovník za mír, za blaho a štěstí všeho lidstva.
Učitelský kolektiv zaslal předsedovi vlády Antonínu Zápotockému k úmrtí J. V. Stalina soustrastný dopis, v němž se zavazuje, že při výchově i vyučování bude ještě aktivněji prohlubovat výchovu v duchu socialistického vlastenectví a brannosti, že po vzoru sovětských učitelů zvýší u mládeže ve všech předmětech vědomosti, povede mládež zejména k lásce k Sovětskému svazu, jeho hrdinnému lidu, Komunistické straně Sovětského svazu a jejím představitelům.
Soustrastné projevy předsedovi vlády zaslal i žákovský výbor střední školy a pionýrské organizace.
Dne 6. března vyslechlo žactvo rozhlasový projev o úmrtí J. V. Stalina. Dne 9. března se konalo smuteční žákovské shromáždění, při kterém byl rozhlasový poslech smutečních obřadů z Moskvy.
Dne 14. března 1953 zemřel Klement Gottwald, prezident Československé republiky.
K úmrtní nenahraditelného a všemi milovaného presidenta zaslal učitelský kolektiv předsedovi vlády Antonínu Zápotockému soustrastný dopis, v němž slíbil, že se přičiní, aby z naší mládeže vychoval lid silný, statečný a hrdý na budování naší socialistické vlasti, lid, v němž budou ony krásné vlastnosti nových lidí, jako byl náš drahý vůdce a učitel soudruh Klement Gottwald.“

Školní rok 1960/1961

„Koncem měsíce září byly ve třídách provedeny prověrky vědomostí z jaz. českého a z matematiky a zajištěna všechna opatření k odstranění nedostatků ve vědomostech žáků.
Aby byla zajištěna dobrá sklizeň brambor a cukrovky, pomáhají žáci vyšších tříd brigádami v JZD ve Staňkově, Vránově a v Ohůčově.“

Pedagogický kolektiv

A jak to bylo s počty tříd a žáků na naší škole před 50 lety?

Školní rok 1964/1965

Třídy, stavy žáků a třídní učitelé:
1. A – 25 žáků, Miroslava Žáková
1. B – 25 žáků, Václav Kraus
2. A – 22 žáků, Bohumil Hrudka
2. B – 19 žáků, Marie Krejsová
3. A – 21 žáků, Helena Kazdová
3. B – 23 žáků, Marie Škrabánková
4. A – 31 žáků, Ludmila Preislerová
4. B – 32 žáků, Anna Švábová
5. A – 30 žáků, Marie Vacíková
5. B – 27 žáků, Blanka Bufková
Počet žáků na 1. stupni je 255.

6. A - 32 žáků, Anna Mestlová
6. B – 32 žáků, Josef Vrzal
6. C – 31 žáků, Josef Kazda
7. A – 30 žáků, Anna Říhová
7. B – 29 žáků, Věra Veselá
7. C – 29 žáků, Vladislav Taubenhansl
8. A – 30 žáků, Zdeňka Hrubá
8. B – 28 žáků, Oldřich Linek
8. C – 29 žáků, Květoslava Taubenhanslová
9. A – 28 žáků, Václav Procházka
9. B – 31 žáků, Antonín Tauer
Počet žáků na 2. stupni je 329.

Bez funkce třídního učitele: Jana Bufková, Zdeněk Kučera, skup. vedoucí PO, Anna Nainarová, Helena Martínková a Marie Novotná. Vedoucí školy František Škrabánek, řed školy, a Jaromír Polívka, zást. ředitele.

Školní rok 1967/1968

„Kolaudace školní budovy v Plzeňské ulici č. 125 byla provedena 30. října 1967. Přestěhování bylo ihned uskutečněno, takže žáci 1.–5. tříd dostali velmi pěknou budovu vzhledem i se základními hygienickými zařízeními: splachovací záchody a tekoucí voda ve všech místnostech. Na podlahy dán PVC materiál, takže umožňují denní vytírání na vlhko. ONV – odbor školství a kultury slíbil, že do roku 1970 zajistí ještě ústřední topení, pro něž již vybudovány hlavní předpoklady (komín a hlavní rozvody).“

Školní rok 1969/1970

„Mateřské dovolené se výrazně projevily v práci školy. Radostná rodinná událost byla v rodině Anny Mestlová, Evy Horáčkové, Anny Říhové a Marie Vláskové. Rozvrh 6.–9. tříd byl proto čtyřikrát měněn. Vedoucí školní družiny Věra Pavlíková odešla rovněž na mateřskou dovolenou. Vedoucí se stala Marie Šlehoferová.“

„7. listopad byl vzpomenut jako výroční den vzniku VŘSR. 52. výročí VŘSR bylo ve Staňkově oslaveno lampiónovým průvodem od sokolovny do sálu lidového domu. Tam byla kulturní vložka žáků ZDŠ, projev a film. Žákům doporučeno, aby zhlédli výstavku sovětské literatury v místní lidové knihovně.“
„10. prosince byl aktiv ke stavu konsolidace na pracovišti. Pedagogičtí pracovníci v něm zhodnotili své politické postoje v letech 1968 a 1969 a nakonec se přihlásili k politice KSČ tak, jak to stanovily závěry ÚV KSČ v listopadu 1968, v dubnu a květnu 1969 a září 1969.“

„Třídu bude opakovat 12 žáků, 4 vykonají po prázdninách opravnou zkoušku. V 1. – 4. třídě měli samé jedničky: 1. A 6 žáků, 1. B 4 žáci, 2. A 10 žáků, 2. B 10 žáků, 3. tř. 9. žáků, 4. tř. 6 žáků.“

Co si o nás myslí věci kolem nás

Co si myslí věžička naší školy

Soňa Arrammachová, 8. A

Stojím na střeše školy už od roku 1914. Za těch sto let mám celkem dobrý přehled o žácích, kteří školu navštěvovali dříve a kteří ji navštěvují nyní. Všimla jsem si, jak se postupem času mění. Otázkou ale zůstává, jestli je to změna k horšímu nebo lepšímu.

Co si myslím já? Myslím, že se na jedné straně lidstvo neustále zdokonaluje. Má nové technologie, vyspělejší komunikaci, větší možnosti. Na druhou stranu jsou ale lidí čím dál horší. Vyhazují odpadky, kam se jim zamane, běžně používají slova, která bych nejradši ani neslyšela, a některé jejich činy raději neviděla.

Jasně, vidím, jak je mezi nimi spousta lásky a radosti. Ale na druhou stranu přibývá i hodně zlosti a nenávisti. Také vidím, že se k sobě někteří chovají jako zvířata. Asi by lidi měli více přemýšlet o tom, co udělají, protože pak už je většinou na lítost pozdě.

Často si pokládám otázku, kolik generací tu ještě budu? Chtěla bych to vědět. I přes všechny smutky a strasti je zajímavé pozorovat ty maličké lidičky, jak kolikrát vstupují do školy nepříliš radostně, ale často, když mě pak po devíti letech opouští, mají oči plné slzí. Vždyť tady ve škole přece prožili kus svého života a zažili spousty zážitků. Nemyslím si, že si o mně myslí jen to nejhorší, i když se tak někdy tváří, vím, že si uvědomují, že tu sbírají vědomosti a získávají přátele. Někdy i na celý život.

Co si o mně myslí školní penál

Kristýna Bártová, 7. B

Jako každé jiné ráno dospávám ve školní aktovce, než vyrazím na půldenní dobrodružství do školy. Být penálem není nic jednoduchého. A už vůbec ne v případě žákyně 7. B Kristýny Bártové.
Na první pohled to vypadá, že ve mně nosí jen samé důležité věci, které do školy patří, ale není to tak. Nosím jí i sluchátka k mobilu, žvýkačky, různá psaníčka, básničky a povídky, napsané na kusy papíru, který pak přehne na co nejmenší čtvereček, aby se do mě všechno vešlo. A aby toho nebylo málo, často si na mě, když se nudí, při hodinách maluje.
Ale já to beru z té pozitivní stránky. Alespoň mě zkrášluje, i když nemohu říct, že ji považuji za Leonarda da Vinci. Mohu ale dokázat, že jsem i užitečný a sloužím jí. Pociťuji to na tom, kolik už mám let a jak už mě bolí jezdec, když mě neustále otvírá, aby si mohla vyndat pomůcky na nejrůznější hodiny. Dokonce i poznám, co ji ve škole baví a co ne. Třeba při dějepisu a českém jazyce na mne neudělá ani čárečku. Zato když má příležitost a probírají se třídnické věci, musí mě vždy večer gumovat, abych nebyl zbytečně špinavý, a nechá na mně jen ty nejpovedenější malůvky.
I když všechno, co povídám o Kristýnině chování ke mně, se vám může zdát záporné, já bych jinou majitelku nechtěl. I když mě při hodinách „zkrášluje", chápu ji. Co má ve škole dělat, když se nudí? Má ničit učebnice nebo snad demolovat lavice? No vidíte, to ať radši „zkrášluje" mě.
Občas jí musím nosit její psaníčka, básničky a sluchátka a v tom ji také chápu a podporuji. Každý má tajemství v podobě psaníček, každého může kdykoliv popadnout chuť napsat básničku. Nebo se dokonce uzavřít ve světě písniček, které si naplno pustí do sluchátek.
Takže já svůj život považuji za super dobrodružství, které by mi nikdo tak jako Kristýna poskytnout nemohl. A navíc mě třeba jednou najde celý zaprášený na půdě ve svých hmotných vzpomínkách z dětství a řekne si: „Toto byl můj oblíbený penál, který mě doprovázel celý 2. stupeň na ZŠ ve Staňkově." A vybaví si všechny malůvky, které na mě malovala v době, kdy se mohla ukousat nudou ve školních lavicích, a také básničky, které psala, když jí bylo nejhůře.
A kdo ví, třeba jí budu i věrným společníkem v nastávajících školách a možná i v zaměstnání.

Co si o mně myslí talíř ve školní jídelně

Anna Hofmanová, 7. B

Každé ráno, když se probudím, ležím na hromadě se spoustou dalších kamarádů. Není to příjemný pocit, ale ještě horší je, když o mě skřípou příbory.
Je poledne. Do jídelny se hrnou děti. Kdo si mě dnes asi odnese na tácu? Nerozbije mě někdo? Bude mu oběd chutnat? Čekám. Kuchařky právě na mě položily jídlo a sunou mě k okénku. Už je to tu! Uf! Právě si mě na tác přenáší Anna – žákyně 7. třídy. To je super! Ta mě určitě neupustí! Podle toho, co je k obědu, nenechá na mě určitě žádné zbytky. Je totiž segedínský guláš s knedlíkem.
Sleduji každé její sousto. Pomalu, ale jistě ze mě odkrývá jídlo. Co se děje? Dnes jí jídlo nechutná? Už tolikrát mě měla a vždy segedínský guláš snědla, než bych se nadál. Další sousto dala do pusy a stále žvýká a žvýká. Její kamarádka, která s ní seděla u stolu, už odchází a přichází další. A nebo že bych byl špatně umytý? Nebo dostala špatnou známku ve škole? Nebo ji bolí břicho? Nebo se pohádala s nejlepší kamarádkou? Napadá mě spousta dalších otázek. Rád bych jí pomohl, ale nevím jak.
Mezitím, co jsem si pokládal tyto otázky, snědla teprve první knedlík. Segedínský guláš pořád na mně zůstává. Jindy bych se na dotyčného zlobil, že je pomalý, ale dnes je mi jí opravdu líto. A to prý talíře nemají city!
Najednou se složily příbory k sobě. Začal jsem se pohybovat po tácu, na kterém mě odnášela k okénku s myčkou. Co asi řekne paní kuchařka? Honem, polož mě, vezmi si průkazku z tácu a rychle jdi!
Věřím, že už zítra nebudeš smutná a určitě se zase těším, až si mě zase odneseš ke stolu a vše sníš.

Co si myslí naše tabule

Barbora Angerová, 7. B

„Dnes jsem opravdu naštvaná!“ řekla tabule ze sedmé třídy a začala vzpomínat...
Ti kluci mě zase neumyli pořádně! Hrůza, jsem celá od křídy a mám všude šmouhy. Tento týden má službu Zdeněk a Martin. Vůbec mě nemyjí. Minulý týden jsem byla krásně čistá, protože službu měla Anička a Karolína. Ty mě myly pořádně a každý den…
Nejvíc se mi líbí, když na mě malují barevnými křídami, jsem potom taková krásná. Bolí mě, když o mě křídami dřou, ale nic s tím neudělám. Dnes při hodině matematiky děti počítaly procenta. Paní učitelka vyvolala Jirku, aby šel vypočítat příklad. Jirka se zvedl a psal. Tlačil na křídu tak silně, až jsem si myslela, že to nevydržím. A takhle je to pořád.
Taky nerada vzpomínám na den, jsou už to asi dva roky, co si kluci ve třídě házeli s pravítkem. Jenomže Honza hodil dál, než měl. Pravítko za mě zapadlo. Paní učitelka se pokoušela pravítko vyndat, ale marně. Nakonec ho vyndal až pan školník po vyučování. Je to pro mě špatná vzpomínka, protože mi ten den všichni sahali na záda a poškrábali mi je.
Tak a teď jdu spát. Zítra po mně zase budou psát a kreslit. Oni asi neví, že mě to bolí. Doufám, že mě zítra ještě před vyučováním někdo umyje.

Co si o mně myslí moje sešity

Adriana Prihodová, 7. B

„Kde je? Už je devět hodin večer a ona tu ještě není. Nemůžu tu ležet ve skříňce věčně. Zítra je pátek a to mě potřebuje. Co když zapomene a dostane poznámku?“ říká sešit z češtiny angličtině. „Neboj se, mě včera nezapomněla a taky si pro mě přišla až večer. A koukej, ani nejsem moc potrhaná,“ odvětí angličtina. Otevřela se dvířka. Do skříňky dopadlo slabé světlo. Sešity ležely neuspořádaně na sobě. Ruka sáhla po několika sešitech a učebnicích. Opět zavřela. „Ach ne, jde pryč a já tu stále ležím!“ vylekal se sešit z češtiny.
Odpoledne, když skončila škola, naházela do skříňky ostatní sešity. Fuj! Přírodopis byl od nějakého shnilého ovoce. A na fyzice byl přilepený bonbon a měla roztrhnutý obal. Všichni se ptali zamračené žákovské knížky, jak to dopadlo. „Poznámka. Nepřipravena na hodinu. A ještě se ani neuráčila mi navlíknout zpátky obal!“ „Doufám, že na mě příště nezapomene,“ řekl sešit z českého jazyka.
V neděli, když si připravovala věci, bylo to jiné. Pečlivě vše srovnala do batohu. Dokonce zalepila matematiku, přírodopis a pár dalších sešitů. Dala jim i nové, čisté obaly.
V pondělí už nebyla žádná poznámka. Do sešitů si pěkně barevně dělala nadpisy a zvýrazňovala zápisky. Když se odpoledne vracely do skříňky, dokonce tam bylo vše srovnané do komínků.
„Prosím, ať už nejsem nikdy potrhaný a špinavý. Kdo ví, jak dlouho jí to vydrží. Snad si z té poznámky vzala ponaučení.“

Co si asi myslí věžička naší školy

Lucie Fröhlichová, 8, B

Je další krásný slunečný den a já koukám z té výšky dolů na své kamarády, kteří pravidelně chodí do školy. Být věžičkou na nejvyšší části budovy školy má nejen svoje výhody, ale i nevýhody. Jasně, je super, když máte o všem přehled, když víte, co se kde šustne, ale když jste 100 let pořád na jednom a tom samém místě, začne to být celkem otrava.
Vzpomínám na ty časy, kdy nově otevřeli školu a já se krásně třpytila. Dokonce za mnou přiletělo i pár holubů, se kterými byla docela i legrace. Když děti měly velkou přestávku, všechny vyběhly ven na zahradu a začaly si tam hrát. Jo jo, to byly krásné časy! Bohužel se toho od té doby docela hodně změnilo.

Děti už se tu během velké přestávky nehoní a ani já už se tak netřpytím jako kdysi. A holubi? Ti se zastaví tak maximálně jednou za týden. Taky se hodně změnila móda. Holčičky už dnes nenosí ty svoje šatičky s límečky až ke krku, ale různé topíky a tílečka.
Chybí mi ty staré časy. Ale jsem jen věžička na škole a nic s tím neudělám. Můžu jen vzpomínat, popřípadě doufat, že se ty časy vrátí.

Co si asi myslí moje učebnice matematiky

Jana Peprná, 8. A

Zdravím, jsem učebnice matematiky, která patří Janě Peprné. Nyní bych vám ráda povyprávěla o svém životě a svých pocitech.
Již to bude hodně let, co mě vytiskli a slepili. Tehdy jsem měla hodně kamarádek a společně jsme řešily, do jaké školy nás pošlou. Nakonec se naším domovem stala škola ve Staňkově.
Ve škole nás rozdali žákům a na konci roku zase vybrali a uložili na místo, které neumím popsat. Roky plynuly a na mých krásných listech se objevovaly různé čmáranice, vypadávaly mi stránky. Bylo to strašné. Někteří žáci si se mnou házeli, jako bych byla nějaký míč. Proč mi to dělali? Cožpak nevěděli, že je mi to nepříjemné? Jak to tak vypadá, tak asi ne.
Nyní tedy patřím Janě. Ta nepatří k těm, co do mě kreslí a hází si se mnou. Je v pohodě a já jsem ráda, že jsem se k ní dostala, ale vím, že to na konci roku skončí.
Když nad tím tak přemýšlím, tak se nejvíce bojím konce tohoto školního roku. Někde jsem totiž slyšela, že už jsem moc stará, a tak mě chtějí vyhodit. Doufám, že se nade mnou slitují a dají mi ještě šanci.

Co si myslí moje žákovská knížka

Jan Hájek, 8. A

Jsem obyčejná žákovská knížka. Můj ctěný majitel Honza Hájek mě stále nosí do školy s sebou. Mezi sešity jsem rozhodně nejžádanější. Z prohlídky v domácím prostředí má můj majitel hrůzu. Není divu... Hodnocení, které učitelé zapisují do kolonek, je velmi různorodé. Jsem velmi šťastná, když se do mě zapíše jednička nebo dvojka. Někdy to hodnocení ale tak slavné není. Přesto jsem se svým majitelem spokojená. Mám krásný obal a jsem chráněna deskami. Blíží se konec školního roku, a tak upadnu opět do zapomnění. A na začátku nového školního roku bude mému majiteli věnována s velkou slávou zcela nová žákovská knížka. Tak hodně zdaru!

Co si asi myslí můj batoh

Michala Boříková, 8. A

Jsem Míši batoh, jsou mi dva roky a jsem celý fialový. Na sobě mám veliký nápis Reebok. Pomalu už se rozpadám. Spodní část je skoro probořená a na stranách se loupu. A proč? Míša zase není zas až tak špatná majitelka, ale taky mě někdy nešetrně položí.
Nejvíc se mnou hází, když je naštvaná. To mě potom všechno bolí. Kdybych mohl křičet, tak by byla celá rudá. Vynadal bych jí. Jenže my věci nemůžeme mluvit, natož křičet. Ale lidi nás potřebují. Potřebují němého sluhu, který bude nosit těžké učebnice a nebude remcat. Taky do mě někdy Míša nahází učebnice a rychle zavře. To je jako když vám nahází do břicha kamení a násilím zavřou pusu. Ale všechno není tak špatné. Většinou se ke mně chová pěkně, to když má dobrou známku. To jsem pak šťastný i já.
Doufám, že mě hodně dlouho nevymění. Ještě rád bych nosil nějaké hezké známky.

Co si myslí moje žákovská knížka

Tomáš Schenk, 8. B

Jsem Tomova žákovská knížka. Když mě v září vyndali z krabice a dali mě Tomovi do ruky, myslela jsem si, že to bude perfektní. Ale pak do mě začal psát a já jsem si uvědomila, že to nebude tak skvělé, jak jsem si myslela.

Ten mazal udělal chybu hned ve čtvrtém čísle. Vypadalo to se mnou bledě, ale když mi doma oblékl čistý obal, hned se vše zdálo růžovější. A taky ano. Hned první známka byla jednička. Když ji do mě Tomáš zapisoval, tetelila jsem se blahem. Poté přicházely další a další, ale sem tam se objevila i nějaká jiná známka.

Zato v tašce se mi moc nelíbí. Smrdí tu svačiny. Nechápu, proč ten pacholek tu svačinu nesní nebo alespoň nevyndá z tašky. Čeká snad, až zezelená a odejde sama do koše? A s učebnicí češtiny to taky nemám vůbec jednoduché. Opravuje mě za každým slovem a chvíli nemlčí. A sešit z matematiky je pěkně vypočítavý. Však já mu to někdy spočítám.

Ale co. Když se podívám na své kolegyně, dopadla jsem ještě dobře.

Co si asi myslí můj školní batoh

Václav Záhoř, 8. B

Jsem Vaškův školní batoh. Dostal mě na Vánoce.

Začátek byl docela dobrý. Byl jsem hezky zabalený v krásném vánočním papíru. Rozbalil si mě a řekl, že jsem hezký, že mě potřeboval, ale už ten večer si mě přestal všímat. Víc si hrál s kopacím míčem nebo s legem. Celé prázdniny si mě moc nevšímal. Až den před školou mě vzal, dal do mě věci a postavil do předsíně. Ráno nastal můj první den ve škole.

Nyní už chodím do školy hodně dlouho. Vynechal jsem jen měsíc, kdy jsem nemohl, protože jsem byl totiž nemocný. Přetrhl se mi zip. Nebylo to náhodou z toho, kolik do mě cpe věcí? Nyní už moje situace není nějak dobrá. Jsou ve mně dvě plesnivé svačiny. Copak je takové prase, že si ze mě nemůže tu svačinu vyndat? Ostatní věci, učebnice, penál, sešity si zřejmě myslí totéž. Jediné pozitivum na tom, že jsem Vaškův batoh, je, že se docela pobavím, když slyším, co se ve Vaškově třídě děje.

Co si asi myslí moje žákovská knížka

Lucie Fröhlichová, 8. B

Jsem Lucky žákovská knížka. No spíš sešit. Napadlo vás někdy, proč nám říkají knížky? Mě ano. A to pokaždé, když slyším větu: „Vyndejte si žákovské knížky!“ Je to matoucí, já vím. Ale zase na druhou stranu by bylo divné říkat žákovské sešity. No to je jedno. Prostě jsem věc, kam si Lucka a spousta dalších lidí zapisuje známky. Teda většinou jsou to jen ty dobré známky. Málokdy se stane, že mám na sobě nějakou čtyřku nebo pětku, popřípadě poznámku.

Většinou, teda ne většinou, ale pokaždé, jsem zahrabaná mezi ostatními sešity celý den. To sakra neví, že chci ven a být na lavici jako všechny ostatní sešity na hodinu? Jasně, že to ví. Asi by neuškodilo, kdyby mě vyndala sama od sebe, aniž by jí to učitel připomínal.

Miluji ten pocit, když mě vyndá z aktovky a já se konečně můžu nadechnout (i když nemám nos) čerstvého vzduchu. Sice tu krásnou chvilku jako vždycky zkazí rána o lavici, ale už jsem si začala zvykat. Pak mě otevře a já už jenom čekám, co tam přibude za další známku. Už se to blíží... Za chvilku to bude... A je to. A jejda, další trojka z matematiky. No ona to snad nějak přežije a její rodiče taky. Budou muset.

Co si myslí školní lavice

Michaela Šimková, 9. tř.

Dobrý den, jsem školní lavice v deváté třídě. Žáci mě berou za lacinou věc, což není tak úplně pravda. Jsem věc, kterou škola pořídila k učení. Ale používají mě jen k učení? Teď vám popíši svůj každodenní život.

Každé ráno kolem osmé hodiny vše začíná. Žáci se hrnou do třídy a sundavají z nás těžké židle. Pak s námi všelijak lomcují, posouvají a sedají si na nás.

Když začíná hodina, kreslí na nás, aniž by si uvědomili, jak se vlastně cítíme. Myslíte, že je nám to příjemné? Tak to ani náhodou! Nejvíc nepříjemné ale je, když používají líh, aby odstranili ty nesmyslné výtvory.

Přestávky jsou nejhorší. O přestávkách do nás mlátí a chovají se k nám jako ke kusu hadru. Ještě jsem bohužel nenašla způsob, jak z toho ven. Možná by bylo lepší narodit se v příštím životě jako člověk. To už bych nebyla tak bezmocná.

Když končí můj krutý den, mám na sobě zase židle. Jakmile všichni odejdou, s ostatními lavicemi se raduji, že dnešní práce je u konce. Následně pak utichne celá škola a já si konečně mohu odpočinout a čekat na další den útrap a bolesti. Myslím si, že nejen já se těším na prázdniny. I ostatní lavice už konečně budou mít volno.

Co si myslí školní lavice

Jakub Schenk, 9. tř.

Ahoj. Jsem školní lavice a zrovna stojím uprostřed deváté třídy v Základní škole ve Staňkově. Na začátku školního roku u mě ještě někdo seděl, ale teď už jsem opuštěná. Chtěla bych vám vyprávět svůj život a své pocity, protože jsem toho už hodně zažila a doufám, že ještě zažiji.

Když zahloubám hluboko do své minulosti, vzpomínám si, jak jsem byla malé semínko v šišce rostoucí na nejvyšším stromu. Poté, co párkrát zafoukal vítr, šiška se zatřásla a já jsem jako semínko odlétla někam daleko. Tak a teď už to asi všichni znáte. Zahrabala jsem se a vyrostl ze mě strom.

Pak samozřejmě musel přijít ten osudný den. Přijeli dřevorubci a vykáceli les. Poslali dřevo do nějaké budovy a tam nás rozřezali na prkna a zbytky na třísky. Tyhle třísky potom použili na materiál, ze kterého teď jsem. Pak z toho vyrobili desku a přidělali k ní kovovou konstrukci. Potom nás naložili a odvezli do téhle školy. Sice jsem byla ještě několikrát přenášena, ale to už nejsou takové změny. Nakonec jsem skončila zde, tedy uprostřed deváté třídy.

Dnes už jsem osamělá, jak jsem říkala. Ještě nedávno jsem měla dvě kamarádky židle, ale ty už mi také vzali. Nikdo si mě nevšímá. Občas do mě někdo vrazí a nebo na mě něco odloží, ale jinak nic moc. Někdy u mě sedí nějaký žák, když píšou test. Vlastně nevím, jestli je pro mě lepší nebo horší, že jsem osamělá.

Myslím, že mě nečeká žádná růžová budoucnost, ale doufám, že to bude lepší než doteď. Často po mně čmárali a něco do mě ryli.

Pořád jsem na tom docela dobře. Když se podívám na ostatní lavice, je mi jich líto. Některé se mají sice dobře a je o ně pečováno, ale o jiné tedy rozhodně ne. Úplně cítím tu bolest, když někdo zaryje nějaký ostrý předmět do některé z nás.

Vyučování skončilo a já teď musím odpočívat. Mám ráda svůj život. Představte si, že by ze mě udělali třeba toaletní papír nebo papírové ubrousky. To by teprve bylo hrozné!

Co si myslí školní lavice

Jitka Wartlíková, 9. tř.

Můj život je jen samé utrpení. Stojím pořád na tom samém místě, jen lidi, co za mnou sedí, se mění. Celý den na mě jen někdo píše a svačí.

Je to tady. Zvoní! Děti se hrnou do třídy. Au! Na mé desce přistála něčí taška. Au! Znova, ale tentokrát to vypadá, že má v tašce spíš kameny než učení. Dnes přišly obě holky. To znamená dvojnásobnou zátěž. Ale né, ono se to sem blíží! Sedá si na mě. Ty jsi ale těžká! Pod tou tíhou se mi rozjely nohy. Pondělí znamená, že je první hodinu čeština a píše se diktát. Ach jo, to bude zase na dlouho. Paní učitelka vždycky vybírá dlouhé diktáty. Je to tady, paní učitelka vydala pokyn k tomu, aby si děti vyndaly sešit a připravily si propisky nebo něco na psaní.

No konečně, zvoní na přestávku. Když zvoní, všechny děti někam zmizí. Asi mají nějaký tajný sněm na záchodě. Teda většinou. Teď nikam nejdou. Jeden kluk se zvedl a shodil mě na zem. Kdybych mohla, rozběhla bych se proti němu jako buldozer a sejmula bych ho.

Druhá hodina. Asi se píše test, protože si všichni něco píšou, ale nejenom na papír, ale i na mě! To se mi ale vůbec nelíbí! Je zeměpis a to znamená, že jim taháky projdou. Taháky nemají jen na mně, ale na různých místech. Podvádět se nemá. No jo, to se to říká, ale když přijde nějaký důvěřivý učitel...

Z toho plyne, že jsem moc užitečná na taháky, ale za to bych chtěla, aby se ke mně děti chovaly trochu slušně. Klidně bych se obešla bez toho, aby si na mě každý den někdo sedal, protože mě pak bolí nohy. Děti by si nás taky měly uklízet, protože není moc dobré si v lavici pěstovat penicilin.

Co si asi myslí moje žákovská knížka

Jiří Steiner, 9. tř.

Zdravím. Já jsem žákovská knížka. Bydlím v batohu. Nejsem tu sama, v našem světě je učebnice matematiky, českého jazyka, fyziky, chemie, přírodopisu a zeměpisu. Jsou tu sešity, které nesou jména po svých vzorech. Každý den jsme ve tmě a na světlo vycházíme v určenou dobu, což je v osm hodin. V tu dobu ležím na nějaké dřevěné desce, které se říká lavice. Každou hodinu mě otáčí a nějaká starší osoba do mě cosi napíše. Vůbec nevím, co se do mě píše, a ani to vědět nechci.

Po škole jsme též zavřeni v batohu a potom dlouho ležíme na úplně jiném stole v jiném pokoji. My tomu říkáme hlavní město, nevíme, co se nachází za zdmi tohoto velkého města, ale dle uvážení našich starších si myslíme, že je to další velké město.

Jednou za čas můj majitel jde k hlavnímu učiteli a odevzdá mě, ale nejsem tam jenom já, je tam dalších 28 identických žákovských knížek. Potom nás vrchní, nebo-li hlavní učitel, kontroluje jednu po druhé. Další den jsem zpátky u svého majitele.

Na konci školního roku se ze mě stává nepotřebná věc, proto mě majitel odloží a už mě nepoužije. Když přijde můj konec, odjedu do modré nádoby, odtud mě odvezou do velké budovy, kde mě slisují. Já se pak stanu něčím novým. Nebudu mít svoje vzpomínky, ale budu žít dál, a proto jsou tohle moje poslední řádky.

Co si asi myslí školní lavice

Lea Augustinová, 9. tř.

Jmenuji se Lavice Školní a bydlím ve škole. Vím, není to moc originální, ale jméno si člověk ani lavice nevybírá. A v mém případě si nevybírá ani bydliště.

Ale co, nemůžu si stěžovat, je to tu docela zajímavé jako pozorovatelna a já jsem v relativním bezpečí. Na rozdíl od jiných lavic, některé už jsou docela poničené. Jenom několik málo lavic se vyhnulo útokům, možná, že dokonce žádná. Já už jsem v této škole docela dlouho a jsem skoro v pořádku.

V poslední době mám stále častěji pocit, že jsem jako dvě lavice v jedné. Došlo totiž k mému rozdělení na dvě poloviny. Nikoliv pilou nebo něčím takovým, ale tužkou. Čára označuje hranici mezi první a druhou polovinou. Při procesu rozdělování bylo zjištěno, že měřím jen něco přes metr, což je v porovnání s lidskou výškou docela málo.

To mi ale tolik nevadí, je totiž důležitější, že předčím lidi svými znalostmi. Bydlím v prostřední řadě, a tak mám dobrý výhled na všechny strany. Občas se podívám i na nápisy na tabuli, i když mě to nudí, protože já už všechno vím a znám. Jednou lidi pochopí, jak mě potřebují, a zaměstnají mě ve vládě. Určitě ano, kdo by taky nezaměstnal moudrou a spravedlivou lavici?

Do té doby, než jim to dojde, počkám tady a budu pozorovat všechno, co se stane. A lavice mají velmi dobrou paměť, to nezapomeňte. Ostatní lavice vám to asi neřekly, tak vám to řeknu já – jednou budou všechny znalosti lidstva uchovány v lavicích.

Pedagogický kolektiv - 1. stupeň, školní rok 1978/79

Pedagogický kolektiv - 2. stupeň, školní rok 1978/79

Co se dočteme ve školních kronikách?

Kronika Základní devítileté školy Staňkov (1971 – 2000)
(archiv ZŠ Staňkov)

Školní rok 1973/1974

„Mléčné svačiny byly nejdříve prodávány ve školní budově Staňkov II, později i ve školní budově Staňkov I. Svačinu tvořilo ¼ l mléka a 1 rohlík, později vařila ve školní budově Staňkov II školnice kakao. O svačiny byl zájem, podávalo se jich asi 200 denně.
Stravování žáků bylo jednou z velkých starostí školy. Protože kapacita jídelny je pro 200 strávníků a protože zájem vysoko toto číslo překročil, zajišťuje vedoucí školního stravování s. Havlíková modernizaci školní kuchyně."

Školní rok 1974/1975

„Noví učitelé: Josef Pavlík, Ludmila Vacíková a Bedřiška Váchalová.
Josef Pavlík se narodil 30. října 1946 v Merklíně, okr. Plzeň – jih. Povinnou školní docházku začal v r. 1952 v Merklíně na osmileté střední škole, 9. třídu SVVŠ navštěvoval ve Stodě, od desáté třídy SVVŠ studoval v Přešticích, kde v roce 1964 maturoval. Po studiu na Pedagogické fakultě v Plzni – promoce v r. 1969 – působil od 1. září 1969 jako učitel matematiky a fyziky na ZDŠ v Holýšově, od 1. září 1974 na ZDŠ ve Staňkově."

Školní rok 1977/1978

„Jaromír Polívka od 1. 8. 1977 jmenován ředitelem školy, předtím od roku 1970 ve funkci okresního školního inspektora v Domažlicích.
Helena Kazdová se vrátila na školu po roce působení na ZDŠ 1.–5. v Čermné.
Marie Ledvinová nastoupila po mateřské dovolené. Dříve působila na ZDŠ Horšovský Týn. Pochází z dělnické rodiny. Narodila se 10. 12. 1947 v Křenovech, studovala na SVVŠ v Horšovském Týně a na Pedagogické fakultě v Plzni obor Př – Zzv. Studium ukončila v roce 1970.
Miroslava Růžičková, provdaná Vlčková, se narodila 19. 6. 1954 v Plzni. Pochází z dělnické rodiny. Studovala na gymnasiu v Plzni, dále na Pedagogické fakultě v Plzni obor M – F. Studium ukončila 30. 6. 1977."
„Zimní branné cvičení provedeno 14. prosince 1977, letní branné cvičení provedeno 19. června 1978, obě v rozsahu stanoveném směrnicemi MŠ a metodickými pokyny OŠ ONV. Při branných cvičeních velmi účinně spolupracovali VÚ 8005 Holýšov a ČSPO Staňkov. Obě branná cvičení byla hodnocena jako velmi úspěšná.
Lyžařský výcvik byl organizován pro žáky 7. tříd ve dnech 9. – 13. 1978 na Špičáku za velmi příznivých sněhových i povětrnostních podmínek. Zúčastnilo se 45 žáků, 4 učitelé – instruktoři (Anna Mestlová, Bedřiška Váchalová, Miroslava Vlčková, Jaromír Polívka) a 1 zdravotnice (Vlasta Nohavcová)."

A jak to bylo s počty tříd a žáků na naší škole před 30 lety?

Školní rok 1984/1985

„Ředitel školy: Jaromír Polívka
Zástupce ředitele: Josef Pavlík
Výchovný poradce: Magdalena Tauerová

I. A	Anna Bozděchová	31 žáků	V. A	Bedřiška Váchalová	30 žáků
I. B	Anna Švábová	30 žáků	V. B	Bohuslav Vacík	28 žáků
I. C	Danuše Šimůnková	20 žáků	V. C	Marie Ledvinová	26 žáků
II. A	Helena Kazdová	36 žáků	VI. A	Ludmila Vacíková	31 žáků
II. B	Zdeňka Veisová	36 žáků	VI. B	Anna Říhová	33 žáků
III. A	Blanka Bufková	29 žáků	VII. A	Anna Mestlová	33 žáků
III. B	Marie Roubalová	28 žáků	VII. B	Věra Veselá	29 žáků
III. C	Josef Fejtek	25 žáků	VIII. A	Marie Vlásková	38 žáků
IV. A	Hana Kozová	38 žáků	VIII. B	Miroslava Vlčková	35 žáků
IV. B	Ladislav Hodan	37 žáků			

Bez třídnictví: Jarmila Pavlíková, Jaroslav Šobr
Celkový počet žáků školy: 591
Školní družina: vedoucí vychovatelka: Věra Pavlíková, I. oddělení: Věra Pavlíková, II. oddělení: Anna Forstová“
„Na Československou spartakiádu 1985 nacvičovali žáci školy tyto skladby:

nejmladší žactvo	20 chlapců a dívek, nácvik vedly s. Švábová a s. Šimůnková
mladší žáci	16 chlapců, nácvik vedl s. Hodan
mladší žákyně	16 dívek, nácvik vedla s. Kozová
starší žáci	36 chlapců, nácvik vedla s. Váchalová
starší žákyně	12 dívek, nácvik vedla s. Mestlová“

Školní rok 1985/1986

„Po mateřské dovolené nastoupily na škole soudružky Ivana Hettlerová – 4. třída, a s. Hana Janská – 1. třída.
Po vykonání základní vojenské služby se vrátil s. Jaroslav Šobr. Vyučuje M a Fy.
Dne 8. 11. 1985 nastoupila s. Miroslava Vlčková na mateřskou dovolenou. Od 11. 11. 1985 ji zastupovala s. Marie Jirotková. Převzala celý její úvazek (M, Fy, cvičení z M).
Ke Dni učitelů 1986 bylo uděleno Čestné uznání OŠ ONV a OVOS Marii Ledvinové, učitelce 5.–8. tříd, Věře Pavlíkové, vychovatelce ŠD.
Pedagogické vedení pracovalo ve stejném složení jako v minulých letech:
ředitel školy: Jaromír Polívka
zástupce ředitele: Josef Pavlík
výchovný poradce: Magdalena Tauerová“

Školní rok 1992/1993

„V pracovní části ped. rady přivítal p. ředitel kolegyni Zd. Hudcovou, která se vrátila z mateřské dovolené, a nové učitelky českého jazyka – Jitku Suchou a Miriam Pavlíkovou. Podal dále informace z obvyklé porady ředitelů.“

Školní rok 1995/1996

„Největší události tohoto školního roku bylo bezesporu zahájení výstavby tělocvičny. Začal se tedy plnit sen celých staňkovských generací, aby konečně měla škola odpovídající prostory pro tělesnou výchovu.“

Školní rok 1999/2000

„5. května proběhl v Domažlicích konkurz na nového ředitele ZŠ ve Staňkově. Do řízení se přihlásili p. M. Gruberová, učitelka ZŠ Blížejov, p. P. Janský, ředitel ZŠ H. Týn a pan Vyšohlíd z Domažlic. Z výsledků konkurz. řízení postoupili dále jen M. Gruberová a P. Janský. Ředitel ŠÚ p. Břehovský po dlouhých tahanicích nakonec jmenoval ředitelkou staňkovské školy p. Mgr. Marii Gruberovou.

A jak je to s počty tříd a žáků na naší škole v současnosti?

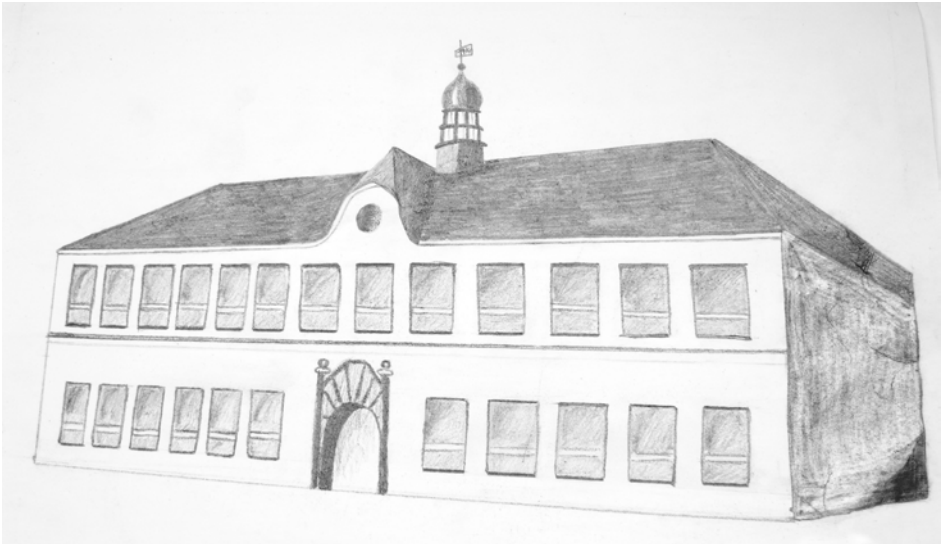
Školní rok 2013/2014

Jitka Suchá - pověřená řízením školy
Jaroslav Šobr - uvolněn pro funkci radního Plzeňského kraje

I. A	Ivana Hettlerová	27 žáků	V. A	Miroslava Budínová	24 žáků
I. B	Jana Zahálková	26 žáků	V. B	Marie Roubalová	21 žáků
II. A	Vladislava Hlaváčková	25 žáků	VI. A	Miriam Augustinová	19 žáků
II. B	Jiřina Vachtlová	27 žáků	VI. B	Lenka Jedličková	22 žáků
III. A	Hana Janská	21 žáků	VII. A	Veronika Beránková	23 žáků
III. B	Daniela Zámostná	21 žáků	VII. B	Václav Hrdina	22 žáků
IV. A	Jana Pluhařová	23 žáků	VIII. A	Věnceslava Schenková	19 žáků
IV. B	Hana Kozová	23 žáků	VIII. B	Petra Bělová	17 žáků
			IX. tř.	Zdeněk Valečka	29 žáků

Bez třídnictví: Radomíra Bláhová, Iveta Bláhová,
Monika Kudelová, Lucie Boudová, Miloslav Khas,
Jitka Bořík ová
Celkový počet žáků školy: 389
Školní družina: Petra Kočandrlová, Marie Výrutová, Andrea Pavlíková-Jungová

Škola před 100 lety – vysvědčení

Natálie Zámostná, 7. B

Včera večer jsem hledala košili na dnešní den. Bohužel, po košili nebyla ani stopa. Asi si hrála na schovávanou. Na zemi ve skříni ležela krabice. Co dělala v mé skříni? Jako by říkala: „Pojď ke mně. Otevři mě!" Rozhodla jsem se tedy krabici otevřít.

Uvnitř se nacházely jen staré papíry se jménem mého pradědečka. Na dně ležely žluté desky. V deskách bylo vysvědčení ze školního roku 1914/1915. Bohužel ne ze Staňkova, ale ze Srbic.

Mě zaujalo, že v roce 1914 hodnotili učitelé své žáky po čtvrtletí a ne po pololetí. Vyučovali přírodopis a přírodozpyt. Zeměpis a dějepis brali jako jeden předmět. Slovo matematika ještě nepoužívali, a proto tomuto předmětu říkali počty s měřictvím. Děti chodily do trojtřídy. To je, jako byste spojili první, druhou a třetí třídu do jedné. Ještěže už se nedávají známky jako kdysi, jelikož tehdy se hodnotila i pilnost a vnější úprava písemných prací. To by naše vysvědčení asi vypadala! Naši předci dostávali známky i za náboženství. Ale nevím, jestli známka za náboženství znamená, že si vybrali správnou víru, nebo jestli se uměli dobře modlit.

Začínám být ráda, že žiji v dnešní době. Nevím, jak by u mě dopadla známka za náboženství a za vnější úpravu písemných prací. Pilnost, ta by se dala nějak zvládnout. Přesto jsem ráda, že jsem se narodila do 21. století.

Co mi škola dala a co vzala

Anna Hofmanová, 7. B

Neustále vzpomínám na svůj vstup do první třídy, kdy jsem šla poprvé s novou aktovkou na zádech a s rodiči, kteří mě doprovodili až do třídy. Na každý den v první třídě jsem se těšila. Motivovala nás soutěž o razítka, za která jsme byli paní učitelkou odměňováni. Velmi mě to bavilo. Zkrátka, moje vzpomínky na první třídu, ale i na celý první stupeň jsou nezapomenutelné. Ve vyšším ročníku nás všechny toto nadšení opustilo.

Co mi škola vzala? Čas strávený v lavici, který bych využila jinak. Určitě sportem, čtením knih a cestováním s rodiči a sourozenci.

Na druhou stranu si kladu otázky. Jak by to vypadalo, kdyby si každý dělal, co chce? Neuměli bychom

číst, psát a počítat. Nesmím zapomenout na cizí jazyky a práci s počítačem, což je v dnešní době důležitou součástí nejen dalšího studia, ale i zaměstnání. Bez školní docházky to prostě nejde!
Co mi škola dala? Je toho hodně. Hlavně vzdělání, které potřebuji k dalšímu studiu na střední, případně vysoké škole. Rady zkušených učitelů, které se mi v životě budou hodit. Také mi dala spoustu kamarádů a kamarádek, se kterými si užíváme mnoho legrace. Nesmím zapomenout na různé akce a soutěže, do kterých je škola zapojena a ze kterých si odnášíme různé poznatky a vědomosti. Já osobně jsem se již po čtvrté zúčastnila dopravní soutěže, která mi hodně dala.
V každém případě, škola je pro nás velmi důležitá do dalšího života, který si později zařídíme podle svého.

Naše třída před zrcadlem

Tereza Chvátalová, 8. B

Na naší škole je spoustu tříd a žáků. Třída je sice každá jiná, ale přeci jenom mají i něco společného. A jak je to v naší třídě?
Naše třída je plná různých lidiček. Jako v každé třídě i my máme u nás ve třídě své vtipálky a baviče, úplné ňoumy, chytrolíny, šprty, ale také ty, kteří jenom sedí a mlčí. Někteří jsou mrzouti a jiní se zase neustále smějí. Někteří jsou podivíni a jiní zase úplně normální. Naše třída vždy patřila mezi ty horší na škole. Během velké svačinové přestávky dokážeme zdevastovat celou třídu a všechno, na co přijdeme. Když jde někdo k nám do třídy, tak se bojí, aby to neschytal houbou nebo něčím jiným. Házíme po sobě křídy, tužky, lahve od pití, někdy i boty, zkrátka všechno, co je po ruce. Jako asi většina tříd i ta naše má problém se na něčem shodnout. Většinou, když se v naší třídě začne o něčem diskutovat, tak to skončí hádkou a nadáváním.
Jak naši třídu vidí ostatní učitelé? Vůbec bych se nedivila, kdyby o naší třídě diskutovali o přestávkách ve sborovně. Učitelé musí mít s námi opravdu velkou trpělivost. Když učitel přijde do třídy, půlka dětí je bez nálady, někteří jsou protivní, jiní zase křičí. Mně by z toho asi praskly nervy. Myslím si, že čas od času by měly být povoleny tělesné tresty, každý z nás je občas, jak se říká, „na ránu". V minulosti to tak bylo a já si myslím, že k něčemu ty tělesné tresty byly dobré. Děti byly hodnější, nedělaly takový nepořádek, nebyly tak drzé a dávaly větší pozor.
A co by asi tak o nás řekl úplně cizí člověk, kdyby nás mohl pozorovat? Myslím si, že asi něco v tom smyslu: „Co je to za zvířátka?" Ale možná se pletu? Kdyby k nám do třídy přišel někdo úplně cizí, možná bychom se začali chovat úplně jinak. Byli bychom hodní a pilní studenti. Kdo ví. Také hodně záleží na tom, do jaké hodiny by se přišel podívat, jelikož v každé hodině se chováme jinak. Ale myslím si, že by se asi nestačil divit.
Ale na závěr musím říct, že když jde opravdu do tuhého, tak dokážeme jako třída držet pohromadě.

Co mi škola dává a bere

Jana Macánová, 9. tř.

Co mi škola dala a vzala? Ještě si občas vzpomenu, jak moc jsem se těšila do školy a byla nedočkavá, zatímco mi to ostatní vymlouvali. Já jim to však nevěřila. Ale musím jim dát za pravdu, protože čím vyšší ročník, tím víc mě toto nadšení začalo opouštět.
Škola mi v každém případě dala základní vzdělání, které určitě využiji pro svůj budoucí život, schopnost rychle a správně se rozhodnout, zkušenosti a schopnost umět pracovat pod nátlakem. Darovala mi spoustu bezvadných kamarádů, prímových zážitků a vzpomínek.
Pokud bych měla napsat, co mi škola vzala, byl by to hlavně čas. Čas, který bych jistě využila jinak. Čas prosezený v lavici, strávený nad učením a úkoly.
Jsem v deváté třídě. Už zbývají jen tři měsíce a já na tuhle školu budu jen vzpomínat. Mám se radovat, nebo truchlit? I přes všechno, co jsem tu prožila, na ni budu vzpomínat v dobrém. Ráda si vzpomenu

na školní zvonek, který ohlašoval tolik oblíbené přestávky a nechtěné hodiny, na vtipné hodiny některých vyučujících i společný smích při legráckách.
Svou úvahu bych chtěla zakončit shrnutím. Chápu, že co člověk, to názor, a pokud by někdo tvrdil, že škola jen bere nebo jen dává, řekla bych mu, že škola má svá pro i proti, záleží jen na úhlu pohledu. Záleží na každém z nás, protože každý má jiné priority.

Škola před sto lety a za sto let

Petra Brožová, 9. tř.

Myslím si, že před sto lety chodila spousta žáků do jedné třídy, kde se společně učili. Děti, které si nemohly sednout do lavic, si našly místo na zemi, protože ve třídě nebylo dost židlí pro všechny. Učitelé byli přísní. Děti do školy chodily převážně v zimě, protože v létě pomáhaly rodičům pracovat. Učilo se hlavně číst, psát a počítat. Rozhodně bych nechtěla chodit do školy před sto lety.
Předpokládám, že za sto let se ve škole budeme učit prostřednictvím nahrávaných souborů. Ve třídě bude až osmdesát žáků a jeden dozorce, který bude dohlížet na žáky. Bude tam obrovská interaktivní tabule, která bude i sama přemýšlet a učit místo učitelů pomocí nahraných souborů. Žáci budou rozděleni podle zaměření, které si vyberou při nástupu na druhý stupeň. Budeme si moci stáhnout digitální knihy nebo učebnice a zápisky. V jídelně si budeme moci objednat neomezeně jakékoliv jídlo. Chtěla bych chodit do školy za sto let, protože by mě zajímalo, jak to v takové škole bude vypadat.
Myslím si, že každá škola je omezena dobou. Ovlivňuje ji technika i žáci.

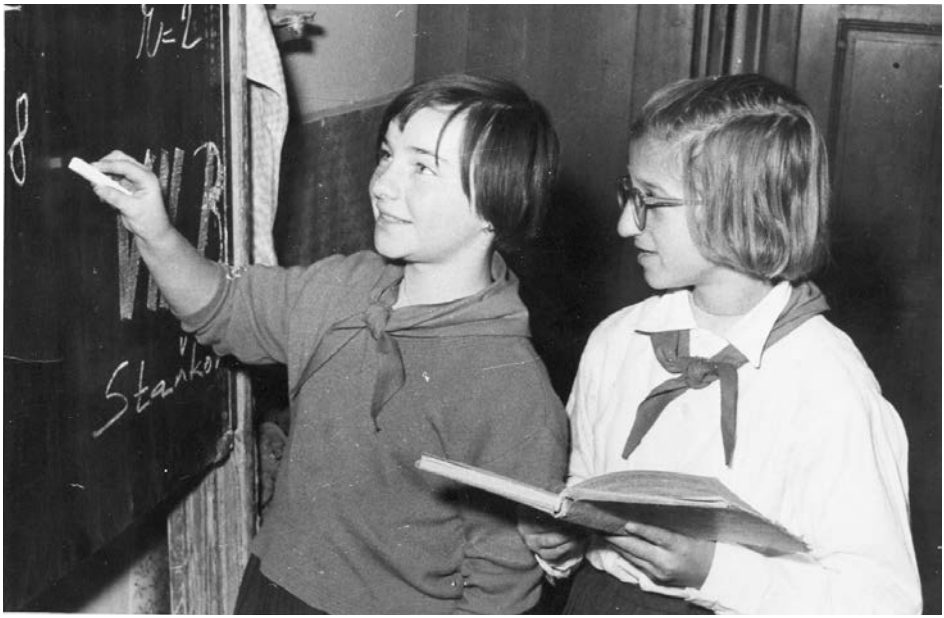
Můj školní den jako abeceda

Michaela Šimková, Jiří Steiner a další žáci 9. ročníku

A je akord budíku, který ráno zazvoní
B jsou bichle, které nosím do školy
C je cesta, po které chodívám
D je důvtip, kterým oplývám
E je energie, kterou ve škole potřebuji
F je fyzika, kterou máme nejraději
G je google, co zachrání nás
H jsou hodiny, jež pomalu odměřují čas
CH je chaos, který nás neopustí
I je informatika plná úkolů – jsme v pasti!
J je jazyk, český i ten cizí
K je kolébka lásky, kterou v sobě nosím
L je lítost, které občas propadám
M je matika, tu od pondělí do pátku mám
N je naděje, že vždycky uspějem
O je oběd, na něj se těšíme celý den
P je propiska, kterou píši svá slova
R je radost, když už jsme večer doma
S je strach a nedůvěra sama v sebe
T je touha snít a pozorovat nebe
U je úsměv, se kterým se vydávám do školy
V je vysvědčení, které hraje velkou roli
Z je zázrak, že jsme přežili,
naposled zazvoní zvonek už za chvíli…

3. třída, školní rok 1958/59

7. B, školní rok 1959

Dny odboje, rok 1978

Pěvecký sbor, školní rok 1963/64

4. třída, (nar. 1911) výuka ručních prací

žáci 8. A (nar. 1946) a pan učitel Škrabánek

sborník vytiskla
kabelovna **kabex**® a.s.

